Τα Εβδομήντα Λησμονημένα Έτη της Τύρου

Jeff Pippenger
2023-08-12

Τα Εβδομήντα Λησμονημένα Χρόνια της Τύρου

Όλοι οι προφήτες προσδιορίζουν το τέλος του κόσμου.

> «Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τον δικό τους καιρό παρά για τον δικό μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. "Ταύτα δε πάντα συνέβαινον εις εκείνους ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων κατήντησαν." Α΄ Κορινθίους 10:11. "Εις τους οποίους απεκαλύφθη ότι ουχί δι' εαυτούς, αλλά δι' ημάς υπηρέτουν αυτά, τα οποία τώρα ανηγγέλησαν εις εσάς διά των κηρυξάντων εις εσάς το ευαγγέλιον εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ' ουρανού· εις τα οποία επιθυμούσιν άγγελοι να παρακύψωσι." Α΄ Πέτρου 1:12....»

> «Η Αγία Γραφή έχει συγκεντρώσει και συνδέσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτή την έσχατη γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά αυτές τις έσχατες ημέρες». Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

Όλα τα βιβλία της Βίβλου καταλήγουν στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

> «Στην Αποκάλυψη συναντώνται και ολοκληρώνονται όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής». Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα προς τους κατοίκους του πλανήτη γη προσδιορίζεται στην Αποκάλυψη δεκαοκτώ.

> Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα μεγάλην ἐξουσίαν· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἔκραξε δυνατὰ μετὰ ἰσχυρᾶς φωνῆς, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσεν Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων, καὶ φυλακὴ παντὸς ἀκαθάρτου πνεύματος, καὶ κλωβὸς παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου. Διότι πάντα τὰ ἔθνη ἔπιον ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἐπόρνευσαν μετ' αὐτῆς, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐπλούτησαν ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς στρηνίας αὐτῆς. Ἀποκάλυψις 18:1–3.

Η φράση «Βαβυλών η μεγάλη» αντιπροσωπεύει τη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία, και στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα η «Βαβυλών η μεγάλη» παριστάνεται ως Τύρος.

> Το βάρος της Τύρου. Θρηνήστε, πλοία της Θαρσείς· διότι ερημώθηκε, ώστε δεν υπάρχει οίκος, ούτε είσοδος· από τη γη των Χεττίμ απεκαλύφθη εις αυτούς. Σιωπάτε, κάτοικοι της νήσου· συ, την οποίαν επλούτισαν οι έμποροι της Σιδώνος, οι διαβαίνοντες διά της θαλάσσης. Και διά μεγάλων υδάτων ο σπόρος του Σιχώρ, ο θερισμός του ποταμού, είναι το εισόδημά της· και αυτή είναι αγορά των εθνών. Εντράπητι, ω Σιδών· διότι η θάλασσα ελάλησε, το οχύρωμα της θαλάσσης, λέγουσα· Δεν ωδίνω, ούτε γεννώ τέκνα, ούτε ανατρέφω νεανίσκους, ούτε αναθρέφω παρθένους. Όπως κατά την αγγελία περί της Αιγύπτου, ούτω θέλουσιν οδυνηθή

> σφόδρα κατά την αγγελία περί της Τύρου. Περάσατε εις Θαρσείς· θρηνήστε, κάτοικοι της νήσου. Είναι αυτή η ευφραινόμενη πόλις σας, της οποίας η αρχαιότης είναι από αρχαιοτάτων ημερών; οι ίδιοι οι πόδες αυτής θέλουσι φέρει αυτήν μακράν, διά να παροικήσει. Τις εβουλεύθη τούτο εναντίον της Τύρου, της στεφανοφόρου πόλεως, της οποίας οι έμποροι είναι άρχοντες, της οποίας οι πραγματευταί είναι οι ένδοξοι της γης; Ο Κύριος των δυνάμεων το εβουλεύθη, διά να ατιμάσει την υπερηφάνειαν πάσης δόξης και να καταστήσει εις περιφρόνησιν πάντας τους ενδόξους της γης. Διέλθε την γην σου ως ποταμός, ω θυγάτηρ της Θαρσείς· δεν υπάρχει πλέον δύναμις. Εξέτεινε την χείρα αυτού επί την θάλασσαν, εσείσθησαν τα βασίλεια· ο Κύριος έδωκε πρόσταγμα κατά της εμπορικής πόλεως, διά να καταστρέψει τα οχυρώματα αυτής. Και είπε· Δεν θέλεις πλέον ευφραίνεσθαι, συ η καταθλιμμένη παρθένος, θυγάτηρ της Σιδώνος· σηκώθητι, πέρασον εις Χεττίμ· και εκεί ακόμη δεν θέλεις έχει ανάπαυσιν. Ιδού η γη των Χαλδαίων· ο λαός ούτος δεν υπήρχε, έως ότου ο Ασσύριος εθεμελίωσεν αυτήν διά τους κατοικούντας εν τη ερήμω· έστησαν τους πύργους αυτής, ήγειραν τα παλάτια αυτής· και αυτός έφερεν αυτήν εις ερείπωσιν. Θρηνήστε, πλοία της Θαρσείς· διότι η δύναμίς σας ερημώθη. Και θέλει συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι η Τύρος θέλει λησμονηθή εβδομήκοντα έτη, κατά τας ημέρας ενός βασιλέως· μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών η Τύρος θέλει άδει ως πόρνη. Λάβε κιθάραν, περιέρχου την πόλιν, συ η λησμονημένη πόρνη· παίξον γλυκέως, άσον πολλά άσματα, διά να ενθυμηθούν σε. Και θέλει συμβεί μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών, ότι ο Κύριος θέλει επισκεφθή την Τύρον, και αυτή θέλει επιστρέψει εις το μίσθωμά της, και θέλει πορνεύσει μετά πάντων των βασιλείων του κόσμου επί προσώπου της γης. Και το εμπόριον αυτής και το μίσθωμά αυτής θέλουσιν είσθαι αγιότης εις τον Κύριον· δεν θέλουσι θησαυρισθή ουδέ αποταμιευθή· διότι το εμπόριον αυτής θέλει είσθαι διά τους κατοικούντας ενώπιον του Κυρίου, διά να τρώγουν επαρκώς και διά ιματισμόν διαρκή. Ησαΐας 23:1–18.

Η αδελφή Ουάιτ γράφει: «Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης έχουν επαναληφθεί και επαναλαμβάνονται στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες».

Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα πραγματεύεται τις προφητικές σχέσεις των Ηνωμένων Εθνών, του Παπισμού, των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ισλάμ. Για να αναγνωρισθούν αυτές οι αλήθειες, ορισμένα σύμβολα του κεφαλαίου πρέπει να ορισθούν από την Έμπνευση. Αφού ορισθούν τα σύμβολα, η ακολουθία των γεγονότων είναι αρκετά ευθύγραμμη. Τα σύμβολα του κεφαλαίου που χρειάζεται να ορισθούν είναι:

Τὸ Βάρος, Ἡ Τύρος, Ἡ Πόρνη, Ὁ Ἀσσύριος, Ἡ γῆ τῶν Χαλδαίων, Πύργοι καὶ Παλάτια, Ἡ Θαρσείς, Τὸ Σπέρμα τοῦ Σηχώρ, Ἡ γῆ τῶν Χεττιείμ, Ἡ Σιδών, Ἡ πόλις τῶν ἐμπόρων, Ἡ ἀγγελία τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ ἀγγελία τῆς Τύρου, Ὁ Θρῆνος, Μία Θυγάτηρ, Ἑβδομήκοντα Ἔτη, Αἱ ἡμέραι ἑνὸς βασιλέως, Λήθη καὶ Ἀνάμνησις

Η λέξη «χρησμός» στο πρώτο εδάφιο προσδιορίζει μια προφητεία καταστροφής εναντίον του βασιλείου της Τύρου.

Βάρος: H4853—Από το H5375· βάρος· συγκεκριμένα φόρος υποτελείας, ή (αφηρημένα) μεταφορά φορτίου· μεταφορικά ρήση, κυρίως καταδικαστική αγγελία, ιδίως άσμα· νοητικά,

επιθυμία: – βάρος, αποκομίζω, προφητεία, Χ αυτοί θέτουν, άσμα, φόρος υποτελείας.

Το βάρος της Τύρου είναι ένα από τα πολλά χωρία της Βίβλου όπου προσδιορίζεται η τελική κρίση της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Το «βάρος», κατά τη χρήση και τον ορισμό του, είναι προφητεία, και πρωτίστως προφητεία συμφοράς. Υπάρχουν ένδεκα «βάρη» στον Ησαΐα και οκτώ φορές η λέξη χρησιμοποιείται για να περιγράψει ένα βάρος που φέρεται επάνω στους ώμους. Οι ένδεκα φορές κατά τις οποίες η λέξη «βάρος» παρουσιάζεται ως προφητεία συμφοράς είναι: Ησαΐας 13:1· 15:1· 17:1· 19:1· 21:1, 11, 13· 22:1· 30:6 και, βεβαίως, το εικοστό τρίτο κεφάλαιο, όπου βρίσκουμε το βάρος της Τύρου. Αξίζει να τεθούν μαζί όλες οι προφητείες συμφοράς του Ησαΐα, ώστε να εκτιμηθεί ποια δύναμη παριστάνεται στις έσχατες ημέρες. Ένδεκα προφητείες συμφοράς είναι δύσκολο να εξεταστούν όλες συγχρόνως, γι' αυτό θα δώσω έναν σύντομο ορισμό καθεμιάς προφητείας συμφοράς, ώστε να τεθεί το πλαίσιο για το εικοστό τρίτο κεφάλαιο.

Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο, η προφητεία της καταδίκης εναντίον της Βαβυλώνας αφορά τη σύγχρονη Βαβυλώνα κατά το τέλος του κόσμου, η οποία είναι η πόρνη της Ρώμης, όπως επίσης απεικονίζεται στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο του βιβλίου της Αποκαλύψεως.

> Και ήλθε ένας εκ των επτά αγγέλων, οι οποίοι είχαν τις επτά φιάλες, και ελάλησε μαζί μου, λέγων προς εμέ· Έλθε εδώ· θέλω σοι δείξει την κρίση της μεγάλης πόρνης, η οποία κάθεται επί πολλών υδάτων· με την οποίαν επόρνευσαν οι βασιλείς της γης, και οι κάτοικοι της γης εμεθύσθησαν από τον οίνον της πορνείας αυτής. Και με έφερε διά του Πνεύματος εις την έρημον· και είδον γυναίκα καθημένην επί θηρίου κόκκινου, γέμοντος ονόματα βλασφημίας, έχοντος επτά κεφαλάς και δέκα κέρατα. Και η γυνή ήτο περιβεβλημένη πορφύραν και κόκκινον, και κεκοσμημένη με χρυσόν και πολύτιμους λίθους και μαργαρίτας, έχουσα εν τη χειρί αυτής χρυσούν ποτήριον, πλήρες βδελυγμάτων και ακαθαρσίας της πορνείας αυτής· και επί του μετώπου αυτής ήτο όνομα γεγραμμένον· ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ. Αποκάλυψις 17:1–5.

Χρειάζεται να παρεκκλίνω λίγο. Ο σκοπός της μελέτης της προφητείας της Τύρου είναι, τελικά, να ευθυγραμμίσει την προφητική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών με εκείνη της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Θα δείξουμε ότι η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών είναι το ένα κέρας του αρνιοειδούς θηρίου της Αποκάλυψης δεκατρία και ότι ο Προτεσταντισμός, ο οποίος εξήλθε από τους Σκοτεινούς Αιώνες, ήταν το άλλο κέρας. Το κέρας του Προτεσταντισμού έγινε Μιλλεριτικός Αντβεντισμός στο σημείο όπου οι Προτεστάντες των Ηνωμένων Πολιτειών απέρριψαν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Όταν αυτό τεθεί στη θέση του, θα δείξουμε ότι η ιστορία του προτεσταντικού κέρατος και η ιστορία του ρεπουμπλικανικού κέρατος πορεύονται παράλληλα η μία προς την άλλη και κατέχουν παράλληλα προφητικά χαρακτηριστικά. Άλλωστε, βρίσκονται επάνω στο ίδιο θηρίο, πράγμα που υποδηλώνει ότι και τα δύο κέρατα είναι σύγχρονα το ένα προς το άλλο. Θα παραθέσω ένα παράδειγμα αυτού του παραλληλισμού των κεράτων της εκκλησίας και του κράτους στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και τα δύο «λησμονούν» με τον δικό τους τρόπο.

Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα σημειώνει το προφητικό σημείο κατά το οποίο η παπική εξουσία λησμονείται επί εβδομήντα έτη, και μέσα σε εκείνα τα εβδομήντα συμβολικά έτη οι άνθρωποι λησμονούν τον παπισμό και γιατί οι Σκοτεινοί Αιώνες ονομάζονται Σκοτεινοί Αιώνες.

Το σύνθημα του προτεσταντικού κέρατος, όταν αποχωρίστηκε από την Καθολική εκκλησία, ήταν: η Αγία Γραφή και μόνον η Αγία Γραφή. Λησμόνησαν ότι η Αγία Γραφή μάς πληροφορεί ποιος πραγματικά είναι ο παπισμός. Λησμόνησαν το μήνυμα που ήταν εναποτεθειμένο στο ιερό έγγραφο το οποίο τους είχε εμπιστευθεί και του οποίου ομολογούσαν ότι ήταν οι πρωταγωνιστές υπερασπιστές.

> «Όσοι συγχέονται στην κατανόησή τους του λόγου, όσοι δεν διακρίνουν τη σημασία του αντιχρίστου, ασφαλώς θα ταχθούν με το μέρος του αντιχρίστου. Δεν υπάρχει τώρα καιρός για να αφομοιωθούμε με τον κόσμο. Ο Δανιήλ στέκεται στον κλήρο του και στη θέση του. Οι προφητείες του Δανιήλ και του Ιωάννη πρέπει να γίνουν κατανοητές. Ερμηνεύουν η μία την άλλη. Δίνουν στον κόσμο αλήθειες τις οποίες ο καθένας πρέπει να κατανοεί. Αυτές οι προφητείες πρόκειται να αποτελέσουν μαρτυρία στον κόσμο. Μέσω της εκπλήρωσής τους στις έσχατες αυτές ημέρες, θα εξηγήσουν τον εαυτό τους.» Kress Collection, 105.

Ομοίως, το Ρεπουμπλικανικό κέρας που εκπροσωπούσε την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών προοριζόταν να είναι από τον λαό και για τον λαό, αλλά και οι πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν επίσης λησμονήσει το ιερό έγγραφο που τους είχε εμπιστευθεί. Εκείνο το ιερό έγγραφο είναι το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών, και το σύνθημα της κυβέρνησης, η οποία είχε σχεδιασθεί να είναι για τον λαό, ήταν ο διαχωρισμός Εκκλησίας και Κράτους. Έχουν λησμονήσει το μήνυμα του Συντάγματος που τους είχε εμπιστευθεί και του οποίου ομολογούσαν ότι ήταν υπερασπιστές.

> «Και ας ενθυμούμεθα ότι καύχημα της Ρώμης είναι πως ουδέποτε μεταβάλλεται. Οι αρχές του Γρηγορίου Ζ΄ και του Ιννοκεντίου Γ΄ εξακολουθούν να είναι οι αρχές της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Και αν διέθετε μόνον τη δύναμη, θα τις έθετε σε εφαρμογή με την ίδια ακριβώς σφοδρότητα τώρα όπως και στους περασμένους αιώνες. Οι Προτεστάντες ελάχιστα γνωρίζουν τι πράττουν όταν προτείνουν να δεχθούν τη βοήθεια της Ρώμης στο έργο της εξύψωσης της Κυριακής. Ενώ αυτοί είναι προσηλωμένοι στην επίτευξη του σκοπού τους, η Ρώμη αποβλέπει στο να αποκαταστήσει την εξουσία της, να ανακτήσει τη χαμένη της υπεροχή. Ας εδραιωθεί άπαξ η αρχή στις Ηνωμένες Πολιτείες ότι η εκκλησία δύναται να χρησιμοποιεί ή να ελέγχει την εξουσία του κράτους· ότι οι θρησκευτικές τηρήσεις δύνανται να επιβάλλονται με κοσμικούς νόμους· εν συντομία, ότι η εξουσία εκκλησίας και κράτους πρέπει να δεσπόζει επί της συνειδήσεως, και ο θρίαμβος της Ρώμης στη χώρα αυτή είναι εξασφαλισμένος.»

> «Ο λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει δώσει προειδοποίηση γιὰ τὸν ἐπερχόμενο κίνδυνο· ἂν αὐτὴ παραμεληθεῖ, ὁ Προτεσταντικὸς κόσμος θὰ μάθει ποιοὶ εἶναι πραγματικὰ οἱ σκοποὶ τῆς Ρώμης, μόνον ὅταν θὰ εἶναι πλέον πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ διαφύγει τὴν παγίδα. Αὐτὴ αὐξάνει σιωπηλὰ σὲ δύναμη. Τὰ δόγματά της ἀσκοῦν τὴν ἐπιρροή τους στὶς νομοθετικὲς αἴθουσες, στὶς ἐκκλησίες καὶ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ὑψώνει τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ὀγκώδη οἰκοδομήματά της, στὰ μυστικὰ βάθη τῶν ὁποίων οἱ προηγούμενοι διωγμοὶ της θὰ ἐπαναληφθοῦν. Κρυφὰ καὶ ἀνεπαίσθητα ἐνισχύει τὶς δυνάμεις της, γιὰ νὰ προωθήσει τοὺς δικοὺς της σκοπούς, ὅταν θὰ ἔλθει ὁ καιρὸς νὰ πλήξει. Ὅ,τι ἐπιθυμεῖ εἶναι πλεονεκτικὸ ἔδαφος, καὶ αὐτὸ ἤδη τῆς παρέχεται. Σύντομα θὰ δοῦμε καὶ θὰ αἰσθανθοῦμε ποιος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στοιχείου. Ὅποιος πιστεύσει καὶ ὑπακούσει στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπισύρει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὀνειδισμὸ καὶ διωγμό.» The Great Controversy, 581.

Εάν μπορείτε να εντοπίσετε οποιοδήποτε λεξικό εκδόθηκε πριν από το 1950 και να αναζητήσετε τη φράση «γυναίκα περιβεβλημένη με πορφυρόν» ή κάποια παραλλαγή αυτής της φράσεως από την Αποκάλυψη δεκαεπτά, κάθε ένα από εκείνα τα προ του 1950 λεξικά αναγνωρίζει ότι η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία είναι η πόρνη της Αποκαλύψεως δεκαεπτά. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, το δίκερον θηρίον της γης της Αποκαλύψεως δεκατρία, λησμονούν το παρελθόν τους, είτε πρόκειται για το κέρας του Προτεσταντισμού είτε για το κέρας του Ρεπουμπλικανισμού. Αμφότεροι αυτοί οι θεσμοί προήλθαν από τη διαμαρτυρία κατά της θρησκευτικής τυραννίας του παπισμού και της πολιτικής τυραννίας των βασιλέων που την υποστήριζαν, ή, όπως λέγει η Βίβλος, των βασιλέων που «επήγαν μετ' αυτής εις πορνείαν». Προτού εξετάσουμε τον Ησαΐα είκοσι τρία, θα δώσουμε συντόμως μια επισκόπηση των άλλων δέκα περιπτώσεων στις οποίες ο Ησαΐας προσδιορίζει μια «προφητεία ολέθρου», διότι και τα ένδεκα «φορτία» είναι ακριβώς αυτό.

Το δέκατο τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα είναι το φορτίον της Βαβυλώνος στις «έσχατες ημέρες». Η Βαβυλώνα, αν και στις έσχατες ημέρες ελέγχεται και κατευθύνεται από την Καθολική εκκλησία, αποτελείται από τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα, στο δέκατο έκτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως. Στην προφητεία του δέκατου τρίτου κεφαλαίου περί καταστροφής εναντίον της σύγχρονης Βαβυλώνος παριστάνονται τρεις δυνάμεις: η Βαβυλώνα, ο Εωσφόρος και η Ασσυρία, οι οποίες αντιπροσωπεύουν το θηρίο (Ασσυρία), τον δράκοντα (Εωσφόρος) και τον ψευδοπροφήτη (Βαβυλώνα). Η Ασσυρία και η Βαβυλώνα είναι οι δύο ερημωτικές δυνάμεις που χρησιμοποίησε ο Θεός για να τιμωρήσει τον αρχαίο Ισραήλ, και πρώτη ήλθε η Ασσυρία, οδηγώντας τις δέκα βόρειες φυλές στην αιχμαλωσία, και έπειτα η Βαβυλώνα υπέταξε τις δύο νότιες φυλές του Ιούδα.

> Ο Ισραήλ είναι πρόβατον διασκορπισμένον· οι λέοντες τον εξεδίωξαν· πρώτος ο βασιλεύς της Ασσυρίας τον κατέφαγεν, και τελευταίος ο Ναβουχοδονόσορ, βασιλεύς της Βαβυλώνος, συνέτριψε τα οστά αυτού. Διά τούτο, ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού, εγώ θέλω τιμωρήσει τον βασιλέα της Βαβυλώνος και την γην αυτού, καθώς ετιμώρησα τον βασιλέα της Ασσυρίας. Ιερεμίας 50:17, 18.

Πρώτα η Ασσυρία αιχμαλώτισε τις δέκα βόρειες φυλές του Ισραήλ, και κατόπιν η Βαβυλώνα αιχμαλώτισε τις δύο νότιες φυλές του Ιούδα. Και οι δύο αυτές αιχμαλωσίες αποτέλεσαν εκπλήρωση του «επτά καιροί» του Λευιτικού 26. Οι «επτά καιροί» του Λευιτικού ήταν η πρώτη «χρονική προφητεία» που ανακάλυψε ο Ουίλλιαμ Μίλλερ, και υποδεικνύουν ότι, όταν η Ασσυρία κατέλαβε τη βόρεια φυλή, αυτό σηματοδότησε την έναρξη μιας διασποράς που συνεχίσθηκε επί δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη. Η περίοδος εκείνη άρχισε με την αιχμαλωσία τους το 723 π.Χ. και έληξε στον «καιρό του τέλους» το 1798. Οι νότιες φυλές αιχμαλωτίσθηκαν από τη Βαβυλώνα το 677 π.Χ., εγκαινιάζοντας τους «επτά καιρούς» εναντίον του Ιούδα, οι οποίοι έληξαν στο ίδιο σημείο με την προφητεία των 2300 ετών του Δανιήλ 8:14, στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η Ασσυρία και η Βαβυλώνα εκπλήρωσαν τον ίδιο σκοπό τιμωρίας κατά της ανταρσίας του λαού του Θεού, αλλά η τιμωρία εκτελέσθηκε πρώτα από την Ασσυρία και έπειτα από τη Βαβυλώνα.

Στην προφητική σχέση των τριών δυνάμεων στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο, η Βαβυλώνα είναι η εικόνα της Ασσυρίας, διότι ήλθε κατόπιν, αλλά επιτέλεσε το ίδιο έργο εναντίον του λαού του Θεού.

Στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο, το φορτίο εναντίον του Μωάβ στρέφεται εναντίον των Προτεσταντικών εκκλησιών.

> «Αυτή η περιγραφή του Μωάβ αντιπροσωπεύει τις εκκλησίες που έχουν γίνει σαν τον Μωάβ. Δεν στάθηκαν στη θέση του καθήκοντός τους ως πιστοί σκοποί. Δεν συνεργάστηκαν με τις ουράνιες νοήμονες υπάρξεις, ασκώντας τη θεόδοτη ικανότητά τους να πράττουν το θέλημα του Θεού, απωθώντας τις δυνάμεις του σκότους και χρησιμοποιώντας κάθε δύναμη που τους έχει δώσει ο Θεός για την προώθηση της αλήθειας και της δικαιοσύνης στον κόσμο μας. Έχουν γνώση της αλήθειας, αλλά δεν έχουν εφαρμόσει εκείνο που γνωρίζουν.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1159.

Η πεπτωκυῖα Προτεσταντική ἐκκλησία εἶναι ἡ ἐκκλησία ποὺ συνέχισε νὰ περιπατεῖ μὲ τὸν Κύριο, ὅταν τὸ ὑπόλοιπο τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἔφυγε μὲ τὸ ἄγγελμα τοῦ δευτέρου ἀγγέλου. Ὁ Μωάβ εἶναι ὁ Ἀντβεντισμός, τὸ πεπτωκὸς Προτεσταντικὸ κέρας.

Το δέκατο έβδομο κεφάλαιο αφορά τη Δαμασκό, και προσδιορίζεται ως πόλη που αφαιρείται. Μια πόλη είναι σύμβολο μιας βασιλείας, και η βασιλεία που αφαιρείται κατά τις «έσχατες ημέρες» είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες.

Το δέκατο ένατο κεφάλαιο είναι η προφητεία της καταδίκης εναντίον της Αιγύπτου, η οποία αντιπροσωπεύει τα Ηνωμένα Έθνη και ολόκληρο τον κόσμο.

Οι επόμενες τρεις προφητείες καταστροφής στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο στρέφονται εναντίον της φοβερής ερημικής χώρας του νότου, της Δουμά και της Αραβίας. Αυτές οι τρεις προφητείες καταστροφής ταυτοποιούν το Ισλάμ, σε συμφωνία με τα τρία ουαί της Αποκάλυψης 8:13.

Η προφητεία της καταδίκης στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο απεικονίζει τον διαχωρισμό των Λαοδικέων Αντβεντιστών από τους Φιλαδελφείς Αντβεντιστές κατά τον νόμο της Κυριακής.

Κατόπιν, στο τριακοστό κεφάλαιο, βρίσκουμε το βάρος των θηρίων του νότου, το οποίο αποτελεί μια δεύτερη απεικόνιση της αποστασίας των Λαοδικέων Αντβεντιστών. Η συνάθροιση όλων των βαρών του Ησαΐα μαζί πραγματεύεται ουσιαστικά κάθε προφητικό παράγοντα των «εσχάτων ημερών». Επιλέγω το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα, προκειμένου να καταδείξω ότι η ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, εκτείνεται ως κυρίαρχη δύναμη από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής.

Επειδή «καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική του εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς», κάθε προφητική δήλωση αναφέρεται στα γεγονότα του τέλους του κόσμου. Αυτή η αλήθεια, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι «όλα τα βιβλία της Βίβλου συναντώνται και καταλήγουν» στο βιβλίο της Αποκάλυψης, καθιστά το βιβλίο της Αποκάλυψης το σημείο αναφοράς για την ευθυγράμμιση της προφητικής μαρτυρίας σχετικά με τα γεγονότα στο τέλος του κόσμου.

Στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, βλέπουμε τη μεγάλη πόρνη, η οποία πορνεύει με τους βασιλείς της γης, και την τελική της κρίση.

> Και ήλθε ένας εκ των επτά αγγέλων, οι οποίοι είχαν τις επτά φιάλες, και ελάλησε μετ’ εμού, λέγων προς εμέ· Έλθε εδώ· θέλω σοι δείξει την κρίσιν της μεγάλης πόρνης, της καθημένης επί πολλών υδάτων· με την οποίαν οι βασιλείς της γης επόρνευσαν, και οι κάτοικοι της γης εμεθύσθησαν εκ του οίνου της πορνείας αυτής. Αποκάλυψις 17:1, 2.

Οι προφήτες ουδέποτε αντιφάσκουν μεταξύ τους.

> Καὶ τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς προφήτας. Διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ εἰρήνης, καθώς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων. Α΄ Κορινθίους 14:32, 33.

Στο τέλος του κόσμου, «η κρίσις της μεγάλης πόρνης της καθημένης επί υδάτων πολλών», της μεγάλης πόρνης «μετά της οποίας ενεπόρνευσαν οι βασιλείς της γης», της μεγάλης πόρνης που έκανε «τους κατοίκους της γης» να μεθύσουν «εκ του οίνου της πορνείας αυτής», παριστάνεται από τον Ησαΐα ως η «πόρνη» η οποία λησμονείται «επί ημέρας ενός βασιλέως», ήτοι επί εβδομήκοντα προφητικά έτη. Όταν τα εβδομήκοντα έτη λήξουν, η Τύρος «θέλει πορνεύσει μετά πάντων των βασιλείων του κόσμου». Η πόρνη του Ησαΐα είναι η μεγάλη πόρνη του Ιωάννη. Η πόρνη του Ησαΐα και η πόρνη του Ιωάννη αντιπροσωπεύουν τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, διότι η γυναίκα είναι σύμβολο εκκλησίας στον Λόγο του Θεού.

> Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἰδίους ἄνδρας ὑμῶν, ὡς εἰς τὸν Κύριον. Διότι ὁ ἀνήρ εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναικός, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτὸς εἶναι σωτὴρ τοῦ σώματος. Καθὼς λοιπόν ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται εἰς τὸν Χριστόν, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες ὀφείλουσιν νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους ἄνδρας αὐτῶν κατὰ πάντα. Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας σας, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, καθαρίσας αὐτὴν διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ λόγου, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν εἰς ἑαυτὸν ἔνδοξον ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν κηλῖδα, ἢ ῥυτίδα, ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλὰ ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος. Οὕτω χρεωστοῦσι καὶ οἱ ἄνδρες νὰ ἀγαπῶσι τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ. Διότι οὐδεὶς ἐμίσησέ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα, ἀλλὰ ἐκτρέφει καὶ περιθάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν· διότι εἴμεθα μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο θέλει ἀφήσει ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ θέλει προσκολληθῆ εἰς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οἱ δύο θέλουσιν εἶσθαι εἰς σάρκα μίαν. Τὸ μυστήριον τοῦτο εἶναι μέγα· ἐγὼ δὲ λέγω τοῦτο περὶ Χριστοῦ καὶ περὶ τῆς ἐκκλησίας. Πλὴν καὶ σεῖς ἕκαστος καθ’ ἕνα ἀς ἀγαπᾷ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ὡς ἑαυτόν· ἡ δὲ γυνὴ ἀς σέβηται τὸν ἄνδρα. Ἐφεσίους 5:22–33.

Ο απόστολος Παύλος προσδιορίζει ότι η εκκλησία του Χριστού προφητικώς παριστάνεται ως γυναίκα. Επομένως, στην προφητεία μια γυναίκα είναι εκκλησία, αλλά η εκκλησία του Χριστού είναι «αγία και άμωμος». Μια ανόσια εκκλησία παριστάνεται ως ανόσια γυναίκα· έτσι ο Ησαΐας προσδιορίζει μια πόρνη και ο Ιωάννης μια εκδιδόμενη γυναίκα. Αυτές παριστάνουν τον παπισμό ως πόρνη, ενώ η εκκλησία του Θεού είναι παρθένος.

> Διότι σας φθονώ με θεϊκή ζηλοτυπία· επειδή σας ηρραβώνισα με έναν άνδρα, για να σας παραστήσω στον Χριστό ως αγνή παρθένο. 2 Κορινθίους 11:2.

Η εκκλησία του Θεού όχι μόνο παριστάνεται ως παρθένος, αλλά είναι και μνηστευμένη σε έναν μόνο σύζυγο. Η Τύρος και η μεγάλη πόρνη του Ιωάννη πορνεύουν με τους βασιλείς της γης. Η Καθολική εκκλησία έχει σχέσεις με πολλούς άνδρες, όχι με έναν. Ο Δανιήλ μάς πληροφορεί ότι οι βασιλείς είναι βασίλεια.

> Τοῦτο εἶναι τὸ ἐνύπνιον, καὶ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ θὰ ἐκθέσωμεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Σύ, ὦ βασιλεῦ, εἶσαι βασιλεὺς βασιλέων· διότι ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς σὲ βασιλείαν, δύναμιν, ἰσχὺν καὶ δόξαν. Καὶ ὅπου κατοικοῦσιν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρά σου, καὶ σὲ κατέστησεν ἄρχοντα ἐπὶ πάντων αὐτῶν. Σύ εἶσαι ἡ κεφαλὴ ἡ χρυσῆ. Καὶ μετὰ σὲ θὰ ἀναφανῇ ἄλλη βασιλεία κατωτέρα σου, καὶ ἄλλη τρίτη βασιλεία χαλκῆ, ἥτις θὰ κυριεύσῃ ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἡ τετάρτη βασιλεία θὰ εἶναι ἰσχυρὰ ὡς σίδηρος· καθότι ὁ σίδηρος συντρίβει καὶ καταδαμάζει τὰ πάντα· καὶ ὡς ὁ σίδηρος ὁ κατακόπτων πάντα ταῦτα, οὕτω καὶ αὕτη θὰ συντρίβῃ καὶ θὰ καταθραύῃ. Δανιήλ 2:36–40.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, οι βασιλείες της βιβλικής προφητείας προσδιορίζονται και εξηγούνται. Καθώς ο Δανιήλ εξηγεί το όνειρο στον Ναβουχοδονόσορ, πληροφορεί τον Ναβουχοδονόσορ ότι αυτός είναι η κεφαλή του χρυσού. Η κεφαλή του χρυσού είναι βασιλιάς, αλλά ένας βασιλιάς αντιπροσωπεύει μία βασιλεία. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία είναι η μεγάλη πόρνη, η οποία πορνεύει με όλους τους βασιλείς της γης στο τέλος εβδομήντα προφητικών ετών. Οι βασιλείς είναι συμβολικοί των ανδρών, και η Τύρος είναι ακάθαρτη γυναίκα. Μία γυναίκα είναι εκκλησία, μία πόρνη είναι ανόσια εκκλησία· ένας άνδρας είναι βασιλιάς και ένας βασιλιάς είναι βασιλεία. Μία γυναίκα είναι εκκλησία και ένας βασιλιάς είναι κράτος. Η παράνομη σχέση αυτών των δύο οντοτήτων αντιπροσωπεύει πνευματική πορνεία.

Το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών είναι ένα θεϊκό έγγραφο που κατοχυρώνει την αναγκαιότητα να διατηρούνται αυτές οι δύο οντότητες χωριστές. Αν και δεν έχουμε ακόμη ολοκληρώσει την ταύτιση της Τύρου με τη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία, φαίνεται πρέπον στο σημείο αυτό να εξετάσουμε ένα ακόμη σύμβολο στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα, το οποίο εξηγεί τον συμβολισμό του άνδρα και της γυναίκας—της εκκλησίας και του κράτους.

> Ιδού, η γη των Χαλδαίων· ο λαός αυτός δεν υπήρχε, έως ότου ο Ασσύριος την ίδρυσε δι' εκείνους που κατοικούν στην έρημο· αυτοί έστησαν τους πύργους της, ανήγειραν τα ανάκτορά της· και αυτός την κατέβαλε σε ερείπωση. Ησαΐας 23:13.

Στο εδάφιο, ο Ασσύριος θεμελίωσε τη γη των Χαλδαίων και ανήγειρε τόσο «πύργους» όσο και «ανάκτορα». Ο Ασσύριος είναι σύμβολο του Νεβρώδ, και οι Χαλδαίοι αντιπροσωπεύουν τους θρησκευτικούς ηγέτες των μυστηριακών θρησκειών της Βαβυλώνος. Ένας «πύργος» είναι σύμβολο εκκλησίας. Όταν ο Ιησούς παρέθεσε την παραβολή του αμπελώνος, η Αδελφή Ουάιτ σχολιάζει την παραβολή ως εξής:

> «Στην παραβολή ο οικοδεσπότης αντιπροσώπευε τον Θεό, ο αμπελώνας το Ιουδαϊκό έθνος, και ο φραγμός τον θείο νόμο, ο οποίος ήταν η προστασία τους. Ο πύργος ήταν σύμβολο του ναού.» Desire of Ages, 596.

Ο Ασσύριος θεμελίωσε τη γη των Χαλδαίων, οι οποίοι ίδρυσαν μια εκκλησία (πύργο) και ένα «παλάτι». Το «παλάτι» αντιπροσωπεύει έναν «βασιλέα», ο οποίος με τη σειρά του αντιπροσωπεύει μια βασιλεία. Μια βασιλεία επίσης παριστάνεται ως πόλη.

> Και είπαν: Ελάτε, ας οικοδομήσουμε για εμάς πόλη και πύργο, του οποίου η κορυφή να φθάνει έως τον ουρανό· και ας κάνουμε για εμάς όνομα, μήπως διασπαρούμε επάνω στο πρόσωπο όλης της γης. Γένεσις 11:4.

Ο «πύργος» και το «ανάκτορο» που ίδρυσε ο Ασσύριος είναι η «πόλη» και ο «πύργος» που οικοδόμησε ο Νεβρώδ.

> Και τα πτώματά τους θα κείτονται στην πλατεία της μεγάλης πόλεως, η οποία πνευματικώς καλείται Σόδομα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριός μας εσταυρώθη. Αποκάλυψις 11:8.

Η Θεόπνευστη μαρτυρία μάς πληροφορεί ότι η «μεγάλη πόλις» στην Αποκάλυψη ένδεκα αντιπροσωπεύει το βασίλειο της Γαλλίας κατά την περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης.

> «Ἡ μεγάλη πόλις», στου οποίου τοὺς δρόμους θανατώνονται οἱ μάρτυρες καὶ ὅπου κείτονται τὰ νεκρὰ σώματά τους, εἶναι «πνευματικῶς» Αἴγυπτος. Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη ποὺ παρουσιάζονται στὴ βιβλικὴ ἱστορία, ἡ Αἴγυπτος ἀρνήθηκε μὲ τὴ μεγαλύτερη τόλμη τὴν ὕπαρξη τοῦ ζῶντος Θεοῦ καὶ ἀντιστάθηκε στὰ προστάγματά Του. Κανένας μονάρχης δὲν ἀποτόλμησε ποτέ ἀνοικτότερη καὶ αὐθαδέστερη ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς ἐξουσίας τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ ὅση ὁ βασιλιὰς τῆς Αἰγύπτου. Ὅταν τὸ μήνυμα τοῦ μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸν Μωυσῆ, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ὁ Φαραὼ ἀποκρίθηκε ὑπερήφανα: «Τίς εἶναι ὁ Ἰεχωβὰ, διὰ νὰ ὑπακούσω στὴ φωνή Του καὶ νὰ ἀφήσω τὸν Ἰσραὴλ νὰ φύγῃ; Δὲν γνωρίζω τὸν Ἰεχωβὰ, καὶ ἐπιπλέον δὲν θὰ ἀφήσω τὸν Ἰσραὴλ νὰ φύγῃ». Ἔξοδος 5:2, A.R.V. Αὐτὸ εἶναι ἀθεϊσμός, καὶ τὸ ἔθνος ποὺ συμβολίζεται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο θὰ ἐξέφραζε μιὰ παρόμοια ἄρνηση τῶν ἀξιώσεων τοῦ ζῶντος Θεοῦ καὶ θὰ ἐκδήλωνε παρόμοιο πνεῦμα ἀπιστίας καὶ προκλήσεως. «Ἡ μεγάλη πόλις» παραβάλλεται ἐπίσης, «πνευματικῶς», μὲ τὰ Σόδομα. Ἡ διαφθορά τῶν Σοδόμων, ἐξαιτίας τῆς παραβιάσεως τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἐκδηλώθηκε ἰδιαιτέρως μὲ ἀκολασία. Καὶ αὐτὴ ἡ ἁμαρτία ἔμελλε ἐπίσης νὰ εἶναι ἐξέχον γνώρισμα τοῦ ἔθνους ἐκείνου ποὺ θὰ ἐκπλήρωνε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προφητείας αὐτῆς τῆς Γραφῆς.
>
> «Σύμφωνα, λοιπόν, με τα λόγια του προφήτη, λίγο πριν από το έτος 1798 κάποια δύναμη σατανικής προελεύσεως και χαρακτήρος θα ανερχόταν για να πολεμήσει τη Βίβλο. Και στη χώρα όπου η μαρτυρία των δύο μαρτύρων του Θεού θα εσιωπάτο κατ' αυτόν τον τρόπο, θα εφανερώνετο η αθεΐα του Φαραώ και η ακολασία των Σοδόμων.»
>
> «Αυτή η προφητεία έλαβε μία εξαιρετικά ακριβή και εντυπωσιακή εκπλήρωση στην ιστορία της Γαλλίας. Κατά την Επανάσταση, το 1793, "ο κόσμος άκουσε τότε για πρώτη φορά μία συνέλευση ανθρώπων, γεννημένων και ανατραφέντων μέσα στον πολιτισμό, και οι οποίοι αναλάμβαναν το δικαίωμα να κυβερνούν ένα από τα εκλεκτότερα των ευρωπαϊκών εθνών, να υψώνουν τη συλλογική τους φωνή για να αρνηθούν την πλέον επίσημη αλήθεια την οποία δέχεται η ψυχή του ανθρώπου, και ομοφώνως να αποκηρύσσουν την πίστη και τη λατρεία μιας Θεότητος." —Sir Walter Scott, Life of Napoleon, vol. 1, ch. 17. "Η Γαλλία είναι το μόνο έθνος στον κόσμο σχετικά με το οποίο διασώζεται το αυθεντικό ιστορικό τεκμήριο ότι, ως έθνος,

> ύψωσε τη χείρα της σε φανερή ανταρσία εναντίον του Δημιουργού του σύμπαντος. Πολλοί βλάσφημοι, πολλοί άπιστοι υπήρξαν, και εξακολουθούν ακόμη να υπάρχουν, στην Αγγλία, τη Γερμανία, την Ισπανία και αλλού· αλλά η Γαλλία στέκει χωριστά στην ιστορία του κόσμου ως το μοναδικό κράτος το οποίο, με το διάταγμα της Νομοθετικής του Συνελεύσεως, διεκήρυξε ότι δεν υπήρχε Θεός, και του οποίου ολόκληρος ο πληθυσμός της πρωτευούσης, και μία μεγάλη πλειονότητα και αλλαχού, γυναίκες καθώς και άνδρες, χόρευαν και έψαλλαν από χαρά, αποδεχόμενοι την αναγγελία.” —Blackwood’s Magazine, Νοέμβριος 1870.» The Great Controversy, 269.

Η «μεγάλη πόλις» της Αποκαλύψεως ένδεκα ήταν το έθνος της Γαλλίας, το οποίο εξέδωσε ένα «διάταγμα της Νομοθετικής Συνελεύσεώς της», διακηρύσσοντας ότι δεν υπήρχε Θεός. Το διάταγμα ήταν έκφραση αθεΐας, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από την ανταρσία του Φαραώ. Μια μεγάλη πόλις είναι ένα βασίλειο, ή ένα «έθνος» ή ένα «κράτος». Στην Αποκάλυψη ένδεκα η Γαλλία συνίσταται από δύο σύμβολα—την Αίγυπτο και τα Σόδομα.

Μας πληροφορείται ότι «αυτό είναι αθεΐα», και το έθνος που παριστάνεται από την Αίγυπτο θα έδινε φωνή σε παρόμοια άρνηση των αξιώσεων του ζώντος Θεού και θα εκδήλωνε όμοιο πνεύμα απιστίας και προκλήσεως. «Η μεγάλη πόλις» παρομοιάζεται επίσης, «πνευματικώς», προς τα Σόδομα. Η διαφθορά των Σοδόμων, με την παράβαση του νόμου του Θεού, εφανερώθη ιδιαιτέρως στην ακολασία.

Η μεγάλη πόλη ή το έθνος της Γαλλίας παριστάνεται συμβολικά από ένα έθνος (Αίγυπτος) και από μία πόλη (Σόδομα). Η Αίγυπτος «θα έδιδε φωνή», και η ομιλία ενός έθνους αντιπροσωπεύει την κρατική πολιτική, όχι την εκκλησιαστική πολιτική. Η Αίγυπτος ήταν το κράτος και τα Σόδομα ήταν η εκκλησία· αυτή είναι η παράσταση που απαντάται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

> «Το “λαλείν” του έθνους είναι η ενέργεια των νομοθετικών και δικαστικών του αρχών». The Great Controversy, 442.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ο Ιωάννης εκθέτει, με προφητικό συμβολισμό, τα γεγονότα της Γαλλικής Επαναστάσεως. Η ίδια η Επανάσταση παρείχε άφθονα ιστορικά τεκμήρια της εγκυρότητας των προβλέψεων του Ιωάννη στο κεφάλαιο αυτό. Ο Ιωάννης προείπε, κατόπιν η Γαλλική Επανάσταση εκπλήρωσε την πρόρρηση, και έπειτα —τόσο η πρόρρηση όσο και η ιστορική εκπλήρωσή της— προσδιορίζουν και παραλληλίζουν γεγονότα στο τέλος του κόσμου, όταν για μία ακόμη φορά ένα διεφθαρμένο κράτος ενώνεται με μία διεφθαρμένη εκκλησία. Βεβαίως, ακολουθεί λουτρό αίματος μετά από εκείνον τον ανόσιο γάμο. Η βασιλεία του Θεού είναι επίσης μεγάλη πόλη.

> Και με μετέφερε εν πνεύματι σε όρος μέγα και υψηλό, και μου έδειξε τη μεγάλη πόλη, την αγία Ιερουσαλήμ, που κατέβαινε από τον ουρανό, από τον Θεό. Αποκάλυψη 21:10.

> «Η έλευσις του νυμφίου, η οποία εδώ τίθεται ενώπιον της προσοχής μας, λαμβάνει χώρα πριν από τον γάμο. Ο γάμος παριστάνει την παραλαβή από τον Χριστό της βασιλείας Του. Η Αγία Πόλη, η Νέα Ιερουσαλήμ, η οποία είναι η πρωτεύουσα και ο αντιπρόσωπος της βασιλείας, καλείται “η νύμφη, η σύζυγος του Αρνίου”. Είπε ο άγγελος προς τον Ιωάννη: “Έλα εδώ, θα

σου δείξω τη νύμφη, τη σύζυγο του Αρνίου.” “Με μετέφερε εν πνεύματι,” λέγει ο προφήτης, “και μου έδειξε τη μεγάλη πόλη, την αγία Ιερουσαλήμ, που κατέβαινε από τον ουρανό, από τον Θεό.” Αποκάλυψις 21:9, 10.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 426.

Η ανταρσία του Νεβρώδ απεικονίζεται με την οικοδόμηση ενός πύργου και μιας πόλεως, πράγμα το οποίο προτυπώνει τη σύμπραξη εκκλησίας και κράτους κατά το τέλος του κόσμου, διότι όλοι οι προφήτες ελάλησαν περί του τέλους του κόσμου. Η ανταρσία του Νεβρώδ ήταν επίσης συνέχεια της ανταρσίας του Εωσφόρου, του οποίου η επιθυμία ήταν να καταλάβει τον έλεγχο τόσο της εκκλησίας του Θεού όσο και του κράτους του Θεού.

Πῶς ἐξέπεσες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὦ Ἑωσφόρε, υἱὲ τῆς ἑωθινῆς αὐγῆς! πῶς κατερρίφθης εἰς τὴν γῆν, σὺ ὁ καταβαλὼν τὰ ἔθνη! Διότι εἶπες ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Εἰς τὸν οὐρανὸν θέλω ἀναβῆ, ὑπεράνω τῶν ἄστρων τοῦ Θεοῦ θέλω ὑψώσῃ τὸν θρόνον μου· θέλω καθίσαι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς συνάξεως, ἐν τοῖς ἄκροις τοῦ βορρᾶ· θέλω ἀναβῆ ὑπεράνω τῶν ὑψῶν τῶν νεφελῶν· θέλω εἶσθαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ. Ἠσαΐας 14:12–14.

Καθώς ο Ησαΐας αποκαλύπτει τις κρυφές επιθυμίες της καρδιάς του Εωσφόρου να είναι «όμοιος με τον Ύψιστο», επισημαίνει ότι ο Εωσφόρος επιδιώκει να καθίσει σε δύο σαφώς διαφορετικούς θρόνους. Επιθυμεί να «υψώσει» τον «θρόνο» του «υπεράνω των αστέρων του Θεού» και επίσης να «καθίσει επί του όρους της συνάξεως, εις τα μέρη του βορρά».

Ο θρόνος είναι σύμβολο της εξουσίας του βασιλέως — ή της κρατικής εξουσίας — και «τα μέρη του βορρά» είναι η εκκλησία του Θεού.

ὨΙδὴ καὶ ψαλμὸς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ. Μέγας ὁ Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ. Εὐρίζων, ἀγαλλίαμα πάσης τῆς γῆς, τὰ ὄρη Σιών, τὰ μέρη τοῦ βορρᾶ, ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκεται, ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτῆς. Ψαλμός 48:1–3.

Η Ιερουσαλήμ είναι «η πόλις του μεγάλου Βασιλέως», επισημαίνοντας έτσι τον πολιτικό θρόνο του Θεού, και η Ιερουσαλήμ είναι επίσης «το όρος της αγιωσύνης αυτού», «στα πλάγια του βορρά», επισημαίνοντας έτσι τον θρησκευτικό θρόνο του Θεού. Από την αρχή, η ανταρσία και ο πόλεμος του Σατανά παρουσιάζονται μέσα στο πλαίσιο της επιθυμίας του να κυριαρχήσει τόσο επί της εκκλησίας του Θεού όσο και επί του κράτους του Θεού. Κατόπιν, ο Σατανάς ηγήθηκε στην ανταρσία του Νεβρώδ, και η γη που εκείνος θεμελίωσε για τους Χαλδαίους παρουσιάζεται ως γη όπου ο Νεβρώδ οικοδόμησε και πύργο και πόλη—εκκλησία και κράτος.

Καθώς, λοιπόν, η πόρνη του Ησαΐα και η μεγάλη πόρνη του Ιωάννη πορνεύουν με τους βασιλείς της γης, η προφητεία επισημαίνει ότι στο τέλος εβδομήντα προφητικών ετών λαμβάνει χώρα μια ανίερη σχέση μεταξύ της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας και των βασιλέων της γης.

Η προφητική γραμμή του Ησαΐα περιγράφει την κρίση της πόρνης Τύρου στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο, και ο Ιωάννης περιγράφει την ίδια κρίση με το σύμβολο μιας γυναίκας ντυμένης με κόκκινο χρώμα, η οποία ταυτοποιείται ως «Βαβυλών η μεγάλη». Μία τρίτη μαρτυρία για την ίδια κρίση της ίδιας πόρνης είναι η ακόλουθη:

> «Η γυναίκα (Βαβυλώνα) του Αποκάλυψη 17 περιγράφεται ως “ενδεδυμένη πορφύραν και κόκκινον, και κεκοσμημένη με χρυσόν και πολύτιμους λίθους και μαργαρίτας, έχουσα εν τη χειρί αυτής χρυσούν ποτήριον, γέμον βδελυγμάτων και ακαθαρσίας: ... και επί του μετώπου αυτής ήτο γεγραμμένον όνομα, Μυστήριον, Βαβυλών η Μεγάλη, η μήτηρ των πορνών.” Λέγει ο προφήτης: “Και είδον την γυναίκα μεθύουσαν εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων του Ιησού.” Η Βαβυλώνα δηλούται περαιτέρω ότι είναι “η πόλις η μεγάλη, η οποία βασιλεύει επί των βασιλέων της γης.” Αποκάλυψη 17:4–6, 18. Η δύναμις η οποία επί τόσους αιώνας διετήρησε δεσποτική κυριαρχία επί των μοναρχών της Χριστιανοσύνης είναι η Ρώμη.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 382.

Η Τύρος είναι η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία στις «έσχατες ημέρες». Κατά τον καιρό εκείνο, ο παπισμός θα εξέλθει και θα ψάλει τα σαγηνευτικά του άσματα προς τους βασιλείς της γης, οδηγώντας έτσι τους βασιλείς στην πράξη της πορνείας, η οποία προφητικώς είναι ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους.

> Και θέλει συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι η Τύρος θέλει λησμονηθή εβδομήκοντα έτη, κατά τας ημέρας ενός βασιλέως· μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών η Τύρος θέλει άσει ως πόρνη. Ησαΐας 23:15.

Ένας βασιλιάς είναι ένα βασίλειο στη βιβλική προφητεία, επομένως η Τύρος θα λησμονηθεί κατά τον χρόνο κατά τον οποίο ένα προφητικό βασίλειο θα κυβερνά επί εβδομήντα έτη.

> Και θέλει συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι η Τύρος θέλει λησμονηθή επί εβδομήκοντα έτη, κατά τας ημέρας ενός βασιλέως· μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών η Τύρος θέλει ψάλλει ως πόρνη. Λάβε κιθάραν, περιέρχου την πόλιν, συ η λησμονημένη πόρνη· κάμε γλυκείαν μελωδίαν, άσον πολλά άσματα, διά να ενθυμηθώσιν εσέ. Και θέλει συμβεί μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών, ότι ο Κύριος θέλει επισκεφθή την Τύρον, και αύτη θέλει επιστρέψει εις τον μισθόν αυτής, και θέλει πορνεύσει μετά πάντων των βασιλείων του κόσμου επί προσώπου της γης. Ησαΐας 23:15–17.

Κατά τις ημέρες μιας βασιλείας που θα εξουσιάζει επί εβδομήντα προφητικά έτη, η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία θα λησμονηθεί. Στο τέλος των εβδομήντα ετών, η παπική εξουσία θα «παίξει γλυκιά μελωδία, θα ψάλει πολλά άσματα». Προφητικώς, ένα «άσμα» αντιπροσωπεύει «εμπειρία».

> «Επάνω στη γυάλινη θάλασσα που βρίσκεται μπροστά από τον θρόνο, εκείνη τη θάλασσα την όμοια με κρύσταλλο, αναμεμιγμένη σαν με φωτιά — τόσο λαμπρά αστράφτει από τη δόξα του Θεού — είναι συγκεντρωμένη η σύναξη εκείνων που “ενίκησαν το θηρίον, και την εικόνα αυτού, και το χάραγμα αυτού, και τον αριθμόν του ονόματος αυτού”. Μαζί με το Αρνίον επάνω στο όρος Σιών, “έχοντες τας κιθάρας του Θεού”, στέκονται οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, που λυτρώθηκαν από μεταξύ των ανθρώπων· και ακούγεται, ως φωνή υδάτων πολλών και ως φωνή βροντής μεγάλης, “φωνή κιθαρωδών κιθαριζόντων εν ταις κιθάραις αυτών”. Και ψάλλουν “άσμα νέον” ενώπιον του θρόνου, άσμα το οποίο ουδείς δύναται να μάθει, ειμή μόνον οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Είναι το άσμα του Μωυσέως και του Αρνίου — άσμα λυτρώσεως. Κανείς άλλος παρά μόνον οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες δεν μπορεί να μάθει εκείνο το άσμα· διότι είναι το άσμα της εμπειρίας τους — μιας εμπειρίας

> όπως καμμία άλλη ομάδα δεν είχε ποτέ. “Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη.” Αυτοί, έχοντας μετατεθεί από τη γη, από μεταξύ των ζώντων, λογίζονται ως “απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον”. Αποκάλυψις 15:2, 3· 14:1-5. “Ούτοι είναι οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης”· έχουν περάσει μέσα από καιρό θλίψεως τέτοιον, ο οποίος δεν υπήρξε ποτέ αφότου υπήρξε έθνος· έχουν υπομείνει την αγωνία του καιρού της θλίψεως του Ιακώβ· έχουν σταθεί χωρίς μεσίτη κατά την τελική έκχυση των κρίσεων του Θεού. Αλλά ελυτρώθησαν, διότι “έπλυναν τας στολάς αυτών, και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του Αρνίου”. “Και εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι” ενώπιον του Θεού. “Διά τούτο είναι ενώπιον του θρόνου του Θεού, και λατρεύουσιν Αυτόν ημέραν και νύκτα εν τω ναώ Αυτού· και ο καθήμενος επί του θρόνου θέλει κατοικήσει μεταξύ αυτών.” Είδαν τη γη ερημωμένη από πείνα και λοιμό, και τον ήλιο να έχει εξουσία να καυματίζει τους ανθρώπους με μεγάλη κάψα, και οι ίδιοι υπέμειναν πόνο, πείνα και δίψα. Αλλά “δεν θέλουσι πεινάσει πλέον, ουδέ διψήσει πλέον· ουδέ θέλει πέσει επ’ αυτούς ο ήλιος, ουδέ καύμα τι· διότι το Αρνίον, το αναμέσον του θρόνου, θέλει ποιμάνει αυτούς, και θέλει οδηγήσει αυτούς εις ζώσας πηγάς υδάτων· και ο Θεός θέλει εξαλείψει παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών”. Αποκάλυψις 7:14-17.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 648.
>
> «“Εν τω ναώ Αυτού πας τις λαλεί περί της δόξης Αυτού” (Ψαλμός 29:9), και η ωδή την οποία θα ψάλουν οι λυτρωμένοι —η ωδή της εμπειρίας τους— θα διακηρύττει τη δόξα του Θεού: “Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα Σου, Κύριε Θεέ, ο Παντοκράτωρ· δίκαιες και αληθινές είναι οι οδοί Σου, Βασιλεύ των αιώνων. Τις δεν θέλει φοβηθή, Κύριε, και δοξάσει το όνομά Σου; διότι Συ μόνος είσαι άγιος.” Αποκάλυψις 15:3, 4, R.V.» Education, 308.

Στο τέλος εβδομήντα προφητικῶν ἐτῶν, ἡ παποσύνη θὰ «λάβῃ κιθάραν, περιέλθῃ τὴν πόλιν, ἡ πόρνη ἡ ἐπιλελησμένη· παῖσον καλῶς, �future ἄσον πολλὰ, ἵνα γένῃ μνεία σου». Στο τέλος τῆς βασιλείας ἐκείνης ποὺ ἄρχει ἐπὶ εβδομήντα προφητικὰ ἔτη, ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία θὰ ὑπενθυμίσει εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐμπειρία τῆς παρελθούσης ἱστορίας της. Εἰς ἐκείνην τὴν ἱστορία ἐβασίλευσε ὡς ἠθικὴ ἐξουσία μέσα εἰς μίαν σχέσιν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἱστορία αὕτη ὀρθῶς προσδιορίζεται ὡς ὁ Σκοτεινὸς Μεσαίων, καὶ πᾶσα σκοτία ποὺ θα ἠδύνατο καθ’ οἱονδήποτε τρόπον νὰ συνδεθῇ μὲ τὴν ἱστορίαν ἐν ᾗ ἡ Παποσύνη ἐκυβέρνησε ἐπάνω εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν αὐτὴν τὴν θεμελιώδη πράξιν ἡ ὁποία παρήγαγε ὅλον τὸ ἐπακολουθήσαν σκότος. Ἡ πράξις αὕτη ἦτο ὁ συνδυασμὸς ἐκκλησίας καὶ κράτους, ὁ συνδυασμὸς τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας. Εἰς ἕναν βιβλικὸν γάμον ὁ ἀνήρ ὀφείλει νὰ ἄρχῃ ἐπάνω εἰς τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ πορνεία ποὺ ἔλαβε χώραν εἰς ἐκείνην τὴν ἱστορίαν ἦτο ἀνεστραμμένη ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν τάξιν τῆς σχέσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

Στο τέλος των εβδομήντα ετών θα υπάρξει μια μεγάλη κρίση, όταν το βασίλειο της βιβλικής προφητείας που κυβερνά τον κόσμο κατά τη διάρκεια της χρονικής περιόδου κατά την οποία ο Παπισμός είναι προφητικώς λησμονημένος φθάνει στο τέλος του. Η παγκόσμια κρίση που προκαλείται από την κατάρρευση εκείνου του βασιλείου ανοίγει την θύρα ώστε η Καθολική Εκκλησία να αρχίσει να πληροφορεί τον κόσμο ότι, προκειμένου να διαπλεύσει τους ταραχώδεις καιρούς που προκύπτουν από την κατάρρευση εκείνου του βασιλείου, ο κόσμος πρέπει να υποταχθεί στην ηθική αυθεντία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, όπως απεικονίζεται στην ιστορία του Μεσαίωνα.

Όταν το βασίλειο τελειώσει και ο παπισμός ψάλει το άσμα της παρελθούσας εμπειρίας του, μιας εμπειρίας την οποία οι ιστορικοί χαρακτηρίζουν ως σκότος· πώς, λοιπόν, θα μπορούσε αυτή η σκοτεινή ιστορία να αποτελέσει μήνυμα που ο παπισμός θα μεταδώσει στους βασιλείς της γης, το οποίο θα τους έπειθε να πορνεύσουν μαζί της; Σε μια μεγάλη κρίση, γιατί θα παρείχε η εμπειρία των παρελθόντων αιώνων, (το άσμα της) η εμπειρία της προτού λησμονηθεί προφητικώς, τη λογική βάση ώστε οι βασιλείς της γης να αποδεχθούν την εμπειρία του σκότους ως τη λύση για τη μεγάλη τους κρίση;

> «Μια μεγάλη τάξη ανθρώπων, ακόμη και μεταξύ εκείνων που δεν βλέπουν τον Ρωμαιοκαθολικισμό με εύνοια, αντιλαμβάνεται ελάχιστο κίνδυνο από τη δύναμη και την επιρροή του. Πολλοί υποστηρίζουν ότι το πνευματικό και ηθικό σκότος που επικρατούσε κατά τον Μεσαίωνα ευνόησε την εξάπλωση των δογμάτων του, των δεισιδαιμονιών του και της καταπιέσεώς του, και ότι η μεγαλύτερη διανόηση των νεότερων χρόνων, η γενική διάδοση της γνώσεως και η αυξανόμενη φιλελευθερία στα ζητήματα της θρησκείας αποκλείουν την αναβίωση της μισαλλοδοξίας και της τυραννίας. Αυτή καθ' εαυτήν η σκέψη ότι μια τέτοια κατάσταση πραγμάτων θα υπάρξει σε αυτή τη φωτισμένη εποχή γελοιοποιείται. Είναι αλήθεια ότι μεγάλο φως, πνευματικό, ηθικό και θρησκευτικό, λάμπει επάνω σε αυτή τη γενεά. Στις ανοιχτές σελίδες του Αγίου Λόγου του Θεού, φως από τον ουρανό έχει χυθεί επάνω στον κόσμο. Αλλά πρέπει να ενθυμούμαστε ότι όσο μεγαλύτερο είναι το φως που δίδεται, τόσο μεγαλύτερο είναι το σκότος εκείνων που το διαστρέφουν και το απορρίπτουν.»

> «Μια μελετημένη με προσευχή εξέταση της Αγίας Γραφής θα έδειχνε στους Προτεστάντες τον αληθινό χαρακτήρα του παπισμού και θα τους έκανε να τον αποστρέφονται και να τον αποφεύγουν· αλλά πολλοί είναι τόσο σοφοί κατά την ίδια τους την αντίληψη, ώστε δεν αισθάνονται καμιά ανάγκη να αναζητήσουν ταπεινά τον Θεό, για να οδηγηθούν στην αλήθεια. Μολονότι καυχώνται για τη διαφώτισή τους, αγνοούν τόσο τις Γραφές όσο και τη δύναμη του Θεού. Πρέπει να έχουν κάποιο μέσο για να καθησυχάζουν τη συνείδησή τους, και αναζητούν εκείνο που είναι το λιγότερο πνευματικό και ταπεινωτικό. Αυτό που επιθυμούν είναι μια μέθοδος λησμονήσεως του Θεού, η οποία να εκλαμβάνεται ως μέθοδος μνήμης Αυτού. Ο παπισμός είναι άριστα προσαρμοσμένος στο να ανταποκριθεί στις ανάγκες όλων αυτών. Είναι προετοιμασμένος για δύο τάξεις ανθρώπων, που περιλαμβάνουν σχεδόν ολόκληρο τον κόσμο—εκείνους που θα ήθελαν να σωθούν με τις αξίες τους, και εκείνους που θα ήθελαν να σωθούν μέσα στις αμαρτίες τους. Εδώ βρίσκεται το μυστικό της ισχύος του.»

> «Έχει καταδειχθεί ότι μια ημέρα μεγάλης διανοητικής σκοτεινότητας υπήρξε ευνοϊκή για την επιτυχία του παπισμού. Θα αποδειχθεί ακόμη ότι μια ημέρα μεγάλου διανοητικού φωτός είναι εξίσου ευνοϊκή για την επιτυχία του. Σε περασμένους αιώνες, όταν οι άνθρωποι ήταν χωρίς τον λόγο του Θεού και χωρίς τη γνώση της αλήθειας, τα μάτια τους ήταν δεμένα, και χιλιάδες παγιδεύονταν, χωρίς να βλέπουν το δίχτυ που ήταν απλωμένο για τα πόδια τους. Στην παρούσα γενεά υπάρχουν πολλοί των οποίων τα μάτια θαμπώνονται από τη λάμψη των ανθρώπινων εικασιών, της "επιστήμης ψευδωνύμου λεγομένης·" δεν διακρίνουν το δίχτυ και πέφτουν μέσα σ' αυτό τόσο εύκολα σαν να είχαν δεμένα τα μάτια. Ο Θεός όρισε ώστε οι διανοητικές δυνάμεις του ανθρώπου να θεωρούνται ως δώρο από τον Δημιουργό του και να χρησιμοποιούνται στην υπηρεσία της αλήθειας και της δικαιοσύνης· αλλά όταν τρέφονται η υπερηφάνεια και η φιλοδοξία, και οι άνθρωποι υψώνουν τις δικές τους θεωρίες υπεράνω του

λόγου του Θεού, τότε η ευφυΐα μπορεί να επιφέρει μεγαλύτερη βλάβη από την άγνοια. Έτσι, η ψευδής επιστήμη της παρούσας εποχής, η οποία υπονομεύει την πίστη στη Βίβλο, θα αποδειχθεί εξίσου επιτυχής στην προετοιμασία της οδού για την αποδοχή του παπισμού, με τις ελκυστικές του μορφές, όπως υπήρξε και η απόκρυψη της γνώσης στο άνοιγμα της οδού για τη μεγέθυνσή του κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες». The Great Controversy, 572.

«Οι Ρωμαιοκαθολικοί αναγνωρίζουν ότι η μεταβολή του Σαββάτου έγινε από την εκκλησία τους, και επικαλούνται αυτήν ακριβώς τη μεταβολή ως απόδειξη της υπέρτατης εξουσίας της εκκλησίας. Δηλώνουν ότι, τηρώντας την πρώτη ημέρα της εβδομάδος ως Σάββατο, οι Προτεστάντες αναγνωρίζουν την εξουσία της να νομοθετεί στα θεία πράγματα. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δεν έχει παραιτηθεί από τον ισχυρισμό της περί αλαθήτου· και όταν ο κόσμος και οι Προτεσταντικές εκκλησίες αποδέχονται ένα νόθο Σάββατο δικής της επινοήσεως, ενώ απορρίπτουν το Σάββατο του Ιεχωβά, κατ' ουσίαν αναγνωρίζουν αυτόν τον ισχυρισμό. Μπορεί να επικαλούνται την αυθεντία για αυτή τη μεταβολή, αλλά το σφάλμα του συλλογισμού τους διακρίνεται εύκολα. Ο παπικός είναι αρκετά οξυδερκής ώστε να βλέπει ότι οι Προτεστάντες εξαπατούν τους εαυτούς τους, κλείνοντας εκουσίως τα μάτια τους στα πραγματικά δεδομένα της υποθέσεως. Καθώς ο θεσμός της Κυριακής κερδίζει εύνοια, εκείνος χαίρεται, αισθανόμενος βέβαιος ότι τελικά θα φέρει ολόκληρο τον Προτεσταντικό κόσμο υπό τη σημαία της Ρώμης.»

«Η μεταβολή του Σαββάτου είναι το σημείο ή το στίγμα της εξουσίας της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Εκείνοι οι οποίοι, κατανοώντας τις αξιώσεις της τέταρτης εντολής, επιλέγουν να τηρούν το ψευδές Σάββατο αντί του αληθινού, αποδίδουν έτσι φόρο τιμής στη δύναμη εκείνη με την εξουσία της οποίας και μόνο αυτό επιτάσσεται. Το χάραγμα του θηρίου είναι το παπικό Σάββατο, το οποίο έχει γίνει αποδεκτό από τον κόσμο στη θέση της ημέρας που όρισε ο Θεός.»

«Αλλά ο καιρός για να λάβει κανείς το χάραγμα του θηρίου, όπως ορίζεται στην προφητεία, δεν έχει ακόμη έρθει. Ο καιρός της δοκιμασίας δεν έχει ακόμη φθάσει. Υπάρχουν αληθινοί Χριστιανοί σε κάθε εκκλησία, χωρίς να εξαιρείται η Ρωμαιοκαθολική κοινότητα. Κανείς δεν καταδικάζεται, έως ότου λάβει το φως και δει την υποχρέωση της τέταρτης εντολής. Αλλά όταν εκδοθεί το διάταγμα που θα επιβάλλει το πλαστό Σάββατο, και όταν η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου θα προειδοποιήσει τους ανθρώπους εναντίον της λατρείας του θηρίου και της εικόνας του, η διαχωριστική γραμμή θα χαραχθεί καθαρά μεταξύ του ψευδούς και του αληθούς. Τότε εκείνοι που θα εξακολουθούν ακόμη να παραβαίνουν θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου στα μέτωπά τους ή στα χέρια τους.

«Με ταχείς βηματισμούς πλησιάζουμε αυτή την περίοδο. Όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες θα ενωθούν με την κοσμική εξουσία για να στηρίξουν μια ψευδή θρησκεία, αντιστεκόμενες στην οποία οι πρόγονοί τους υπέστησαν τον σφοδρότερο διωγμό, τότε το παπικό Σάββατο θα επιβληθεί με τη συνδυασμένη εξουσία εκκλησίας και κράτους. Θα υπάρξει εθνική αποστασία, η οποία θα καταλήξει μόνο σε εθνική καταστροφή.» Bible Training School, February 2, 1913.

Έχουμε πλέον θίξει πέντε από τα σύμβολα τα οποία επιδιώκουμε να ταυτοποιήσουμε προτού εξετάσουμε πλήρως το ίδιο το κεφάλαιο. Στη βιβλική προφητεία, μια πόλη είναι ένα βασίλειο, και στο Ησαΐας 23 υπάρχουν δύο βασίλεια που συνδέονται στενά, αλλά είναι σαφώς διαφορετικά. Το

πρώτο είναι η «στεφανοφόρος πόλη» και το άλλο είναι η «εμπορική πόλη». Στις έσχατες ημέρες, η δύναμη που ελέγχει την τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη είναι ο παπισμός. Αυτό είναι το βασίλειο που έχει το στέμμα.

> «Καθώς πλησιάζουμε στην τελευταία κρίση, είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας να υπάρχει αρμονία και ενότητα μεταξύ των οργάνων του Κυρίου. Ο κόσμος είναι γεμάτος από θύελλα και πόλεμο και διχόνοια. Ωστόσο, υπό μία κεφαλή —την παπική εξουσία— οι άνθρωποι θα ενωθούν για να αντιταχθούν στον Θεό στο πρόσωπο των μαρτύρων Του. Αυτή η ένωση συγκολλάται από τον μεγάλο αποστάτη. Ενώ επιδιώκει να ενώσει τα όργανά του στον πόλεμο κατά της αλήθειας, θα εργάζεται για να διαιρεί και να διασκορπίζει τους υπερασπιστές της. Η ζηλοτυπία, οι πονηρές υποψίες, η κακολογία, υποκινούνται από αυτόν για να προξενήσουν ασυμφωνία και διχασμό.» Testimonies, τόμος 7, 182.

Η βασιλεία με το στέμμα είναι η Τύρος, που σημαίνει «βράχος». Στο κεφάλαιο αυτό η Τύρος αντιπροσωπεύει το παπικό σύστημα, το οποίο εργάζεται για να παραποιήσει τον Χριστό, διότι το παπικό σύστημα είναι αντίχριστος. Η λέξη «αντί» στο «αντίχριστος» σημαίνει «στη θέση του». Το παπικό σύστημα επιδιώκει να παραποιήσει τον Χριστό σε κάθε επίπεδο, και το όνομα Τύρος σημαίνει βράχος, διότι το παπικό σύστημα είναι παραχάραξη του «Βράχου των Αιώνων».

> Τίς εἶναι αυτός που έλαβε την απόφαση αυτή εναντίον της Τύρου, της στεφομένης πόλεως, της οποίας οι έμποροι είναι άρχοντες, της οποίας οι πραγματευτάδες είναι οι ένδοξοι της γης; Ο Κύριος των δυνάμεων το απεφάσισε, για να ατιμάσει την υπερηφάνεια κάθε δόξας και να καταφρονήσει όλους τους ένδοξους της γης. Διάβαινε τη γη σου ως ποταμός, θυγάτηρ Θαρσείς· δεν υπάρχει πλέον ισχύς. Εξέτεινε το χέρι του επάνω στη θάλασσα, εσείσθησαν τα βασίλεια· ο Κύριος έδωσε εντολή εναντίον της εμπορικής πόλεως, να καταστραφούν τα οχυρώματά της. Ησαΐας 23:8–11.

Προτιθέμεθα να καταδείξουμε, επί τη βάσει πολλών μαρτύρων, ότι «ο κλονισμός των βασιλείων» επιτελείται από τον Θεό, διά του Ισλάμ. Το Ισλάμ είναι η δύναμη που εξοργίζει τα έθνη και χρησιμοποιείται για να κλονίζει τα έθνη. Στο σημείο αυτό διαπιστώνουμε ότι ο Κύριος έχει αποφασίσει να καταφρονήσει «πάντας τους ενδόξους της γης», οι οποίοι είναι οι «έμποροι» και οι «διακινηταί», των οποίων τα «οχυρώματα» πρόκειται να καταστραφούν. Η εμπορική πόλη και η στεφανοφόρος πόλη «προκάλεσαν τη δυσαρέσκεια του ουρανού», και ο Κύριος έχει σκοπό να καταστρέψει τα «οχυρώματά» τους, και αυτό αντιπροσωπεύει την οικονομία. Η κατάρρευση της οικονομίας λαμβάνει χώρα πριν από τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, διότι πριν από τον νόμο της Κυριακής οι πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών απαιτούν να επανέλθουν «στη θεία εύνοια και στην πρόσκαιρη ευημερία». Το επιχείρημά τους είναι ότι οι κρίσεις του Θεού δεν θα λάβουν τέλος μέχρις ότου η Κυριακή «επιβληθεί αυστηρώς». Πολλοί βιβλικοί μάρτυρες συμφωνούν ότι βρισκόμαστε στο χείλος μιας τρομακτικής καταρρεύσεως της οικονομίας του κόσμου. Η κατάρρευση εκείνη συμβαίνει πριν από τον νόμο της Κυριακής, ακριβώς όπως η κατάρρευση του 1837 συνέβη πριν από τις 22 Οκτωβρίου 1844.

> «Και τότε ο μέγας πλάνος θα πείσει τους ανθρώπους ότι εκείνοι που υπηρετούν τον Θεό είναι η αιτία αυτών των κακών. Η τάξη εκείνη που προκάλεσε τη δυσαρέσκεια του Ουρανού θα επιρρίψει όλα τα δεινά της σε όσους η υπακοή στις εντολές του Θεού αποτελεί διαρκή έλεγχο

για τους παραβάτες. Θα διακηρυχθεί ότι οι άνθρωποι προσβάλλουν τον Θεό με την παραβίαση του κυριακάτικου σαββάτου· ότι αυτή η αμαρτία επέφερε συμφορές που δεν θα παύσουν, έως ότου η τήρηση της Κυριακής επιβληθεί αυστηρά· και ότι εκείνοι που προβάλλουν τις αξιώσεις της τετάρτης εντολής, καταστρέφοντας έτσι τον σεβασμό προς την Κυριακή, είναι ταραχοποιοί του λαού, εμποδίζοντας την αποκατάστασή του στη θεία εύνοια και στην πρόσκαιρη ευημερία. Έτσι, η κατηγορία που διατυπώθηκε παλαιά εναντίον του δούλου του Θεού θα επαναληφθεί και μάλιστα με εξίσου βάσιμους λόγους: «Και όταν ο Αχαάβ είδε τον Ηλία, ο Αχαάβ είπε προς αυτόν, Εσύ είσαι που αναστατώνεις τον Ισραήλ; Κι εκείνος αποκρίθηκε, Δεν αναστάτωσα εγώ τον Ισραήλ, αλλά εσύ και ο οίκος του πατέρα σου, επειδή εγκαταλείψατε τις εντολές του Κυρίου και ακολούθησες τους Βααλείμ». 1 Kings 18:17, 18. Καθώς η οργή του λαού θα διεγείρεται από ψευδείς κατηγορίες, θα ακολουθήσουν πορεία εναντίον των πρεσβευτών του Θεού πολύ παρόμοια με εκείνη που ακολούθησε ο αποστάτης Ισραήλ εναντίον του Ηλία». Η Μεγάλη Διαμάχη, 590.

Ο Ηλίας, αντιπαρατιθέμενος προς τους προφήτες του Βάαλ και τους ιερείς του άλσους στο Όρος Κάρμηλος, αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής. Το μήνυμα προς την εκκλησία ήταν: «εκλέξατε σήμερον τίνα θέλετε να λατρεύητε». Όταν η ιστορία αυτή επαναληφθεί κατά τον νόμο της Κυριακής, το ερώτημα είναι: «ποια ημέρα πρόκειται να επιλέξετε, διότι η ημέρα που επιλέγετε υποδεικνύει ποιον υπηρετείτε». Πριν από το Όρος Κάρμηλος υπήρξαν τριάμισι έτη σφοδρής ξηρασίας. Πριν από τον νόμο της Κυριακής υπάρχει μια σειρά νόμων της Κυριακής, αλλά δεν έχουν ακόμη «εφαρμοσθεί αυστηρώς». Η αρχή που συνδέεται με έναν νόμο της Κυριακής είναι ότι η εθνική αποστασία ακολουθείται από εθνική καταστροφή. Παράδειγμα τούτου είναι ότι ο Κωνσταντίνος, το έτος 321, εξέδωσε νόμο της Κυριακής και αμέσως κατόπιν οι τέσσερις πρώτες σάλπιγγες της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο οκτώ, άρχισαν να οδηγούν τη Δυτική Ρώμη στο τέλος της έως το έτος 476. Η ιστορία του Κωνσταντίνου είναι σημαντική, διότι περιέλαβε μια προοδευτική ύψωση της Κυριακής και, ταυτοχρόνως, προοδευτικούς περιορισμούς επί του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας. Η προοδευτική αυτή ιστορία έφθασε στο συμπέρασμά της όταν οι πολίτες εξαναγκάσθηκαν να τηρούν την Κυριακή ή να διώκωνται επειδή τηρούσαν το Σάββατο. Αυτή είναι επίσης η κατάληξη της κλιμακούμενης νομοθεσίας περί Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μία αρχή που συνδέεται με την επιβολή της κυριακάτικης λατρείας είναι ότι «η εθνική αποστασία ακολουθείται από εθνική καταστροφή». Η αρχή αυτή σημαίνει ότι οι κλιμακούμενες επιβολές νόμων της Κυριακής παράγουν κλιμάκωση των κρίσεων του Θεού, πριν από τον πραγματικό νόμο της Κυριακής της Αποκαλύψεως 13:11. Κάθε θέσπιση θα επιφέρει αντίστοιχη καταστροφή. Οι κρίσεις για τις οποίες οι πολίτες κατηγορούν τους τηρούντες το Σάββατο ότι τις προκαλούν, στην πραγματικότητα προκαλούνται από την κλιμακούμενη επιβολή της νομοθεσίας περί Κυριακής. Έχουμε συμπεριλάβει ένα απόσπασμα από το Η Μεγάλη Διαμάχη, το οποίο τιτλοφόρησα «Η Εξέλιξη της Κυριακής». Θα συνιστούσα να το διαβάσετε ακόμη μία φορά. Βρίσκεται στην κατηγορία με τίτλο Το Πνεύμα της Προφητείας.

«Ο Θεός έχει αποκαλύψει όσα πρόκειται να συμβούν στις έσχατες ημέρες, ώστε ο λαός Του να είναι προετοιμασμένος να σταθεί απέναντι στη θύελλα της αντιθέσεως και της οργής. Εκείνοι που έχουν προειδοποιηθεί για τα γεγονότα που βρίσκονται ενώπιόν τους δεν πρέπει να κάθονται με ήρεμη αναμονή της επερχόμενης καταιγίδας, παρηγορώντας τον εαυτό τους ότι ο Κύριος θα προφυλάξει τους πιστούς Του κατά την ημέρα της θλίψεως. Πρέπει να είμαστε ως

> άνθρωποι που αναμένουν τον Κύριό τους, όχι με αργή προσδοκία, αλλά με σπουδαίο έργο, με ακλόνητη πίστη. Τώρα δεν είναι καιρός να επιτρέπουμε στον νου μας να απορροφάται από πράγματα δευτερεύουσας σημασίας. Ενώ οι άνθρωποι κοιμούνται, ο Σατανάς εργάζεται δραστήρια, διευθετώντας τα πράγματα ώστε ο λαός του Κυρίου να μη βρει έλεος ούτε δικαιοσύνη. Το κυριακάτικο κίνημα προχωρεί τώρα εν σκότει. Οι ηγέτες αποκρύπτουν το αληθινό ζήτημα, και πολλοί από εκείνους που ενώνονται με το κίνημα δεν βλέπουν οι ίδιοι προς ποια κατεύθυνση τείνει το υπόγειο ρεύμα. Οι διακηρύξεις του είναι ήπιες και φαινομενικά χριστιανικές, αλλά όταν θα μιλήσει, θα αποκαλύψει το πνεύμα του δράκοντος. Καθήκον μας είναι να πράξουμε κάθε τι που είναι στην εξουσία μας, για να αποτρέψουμε τον επαπειλούμενο κίνδυνο. Πρέπει να επιδιώξουμε να αφοπλίσουμε την προκατάληψη, παρουσιάζοντας τον εαυτό μας ενώπιον του λαού με τον ορθό τρόπο. Πρέπει να θέσουμε ενώπιόν τους το πραγματικό επίμαχο ζήτημα, προβάλλοντας έτσι την αποτελεσματικότερη διαμαρτυρία εναντίον μέτρων που περιορίζουν την ελευθερία της συνειδήσεως. Πρέπει να ερευνούμε τις Γραφές και να είμαστε ικανοί να δώσουμε τον λόγο της πίστεώς μας. Λέγει ο προφήτης: "Οι ασεβείς θέλουσι πράξει ασεβώς· και ουδείς των ασεβών θέλει εννοήσει· αλλ' οι συνετοί θέλουσι εννοήσει." Testimonies, τόμος 5, 452.»

Είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς το κίνημα υπέρ της νομοθεσίας περί Κυριακής, διότι προχωρεί μέσα σε «σκότος» και ο παπισμός «κρυφίως και ανεπαίσθητα» «ενισχύει τις δυνάμεις του για να προωθήσει τους ίδιους του σκοπούς». Είναι γεγονός ότι το έργο της προώθησης της νομοθεσίας περί Κυριακής εν σκότει αποτελεί κεντρικό ζήτημα στη διαδικασία δοκιμασίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. «Ουδείς των ασεβών θέλει εννοήσει», σύμφωνα με τον Δανιήλ και την Αδελφή White. Οι «ασεβείς» στον Δανιήλ είναι οι «μωρές παρθένοι» του Ματθαίου, τις οποίες η Αδελφή White ταυτοποιεί ως Λαοδικείς. Οι σοφοί θα κατανοήσουν τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα τώρα, ακόμη κι αν η ιστορία γύρω μας φαίνεται να αντιφάσκει προς τον λόγο του Θεού. Πιστεύουμε τον λόγο του Θεού ή ό,τι συμβαίνει γύρω μας; Εντούτοις, έχουμε προειδοποιηθεί εκ των προτέρων ότι το τέλος θα είναι όπως οι ημέρες του Νώε.

> «Ο κόσμος, γεμάτος ασωτία, γεμάτος ασεβή ηδονή, κοιμάται, κοιμάται μέσα σε σαρκική ασφάλεια. Οι άνθρωποι απομακρύνουν τη σκέψη του ερχομού του Κυρίου. Γελούν με τις προειδοποιήσεις. Η υπερήφανη καύχηση διατυπώνεται: "Πάντα διαμένουν ούτως απ' αρχής κτίσεως." "Αύριον θέλει είσθαι ως η ημέρα αύτη, και μάλιστα πολύ αφθονώτερον." 2 Peter 3:4· Isaiah 56:12. Θα προχωρήσουμε βαθύτερα στη φιληδονία. Αλλά ο Χριστός λέγει: "Ιδού, έρχομαι ως κλέπτης." Revelation 16:15. Ακριβώς κατά τον καιρό που ο κόσμος ρωτάει με χλευασμό: "Πού είναι η υπόσχεσις της παρουσίας Αυτού;" τα σημεία εκπληρώνονται. Ενώ αυτοί φωνάζουν: "Ειρήνη και ασφάλεια", αιφνίδια απώλεια έρχεται. Όταν ο εμπαίκτης, ο απορρίπτων την αλήθεια, έχει γίνει θρασύς· όταν η συνήθης πορεία της εργασίας στους διάφορους κερδοσκοπικούς τομείς συνεχίζεται χωρίς μέριμνα για αρχή· όταν ο σπουδαστής επιζητεί με ζήλο τη γνώση των πάντων εκτός από τη Βίβλο του, ο Χριστός έρχεται ως κλέπτης.»
>
> «Τα πάντα στον κόσμο βρίσκονται σε αναταραχή. Τα σημεία των καιρών είναι δυσοίωνα. Τα επερχόμενα γεγονότα ρίχνουν εκ των προτέρων τις σκιές τους. Το Πνεύμα του Θεού αποσύρεται από τη γη, και συμφορά διαδέχεται συμφορά στη θάλασσα και στη στεριά. Υπάρχουν θύελλες, σεισμοί, πυρκαγιές, πλημμύρες, φόνοι κάθε βαθμίδας. Ποιος μπορεί να

διαβάσει το μέλλον; Πού υπάρχει ασφάλεια; Δεν υπάρχει βεβαιότητα σε τίποτε το ανθρώπινο ή το επίγειο. Με ταχύτητα οι άνθρωποι παρατάσσονται κάτω από τη σημαία που έχουν επιλέξει. Με ανήσυχο πνεύμα περιμένουν και παρακολουθούν τις κινήσεις των ηγετών τους. Υπάρχουν εκείνοι που περιμένουν και παρακολουθούν και εργάζονται για την εμφάνιση του Κυρίου μας. Μια άλλη τάξη στοιχίζεται υπό τη στρατηγία του πρώτου μεγάλου αποστάτη. Λίγοι πιστεύουν με καρδιά και ψυχή ότι υπάρχει μια κόλαση που πρέπει να αποφύγουμε και ένας ουρανός που πρέπει να κερδίσουμε.»

«Η κρίση μάς πλησιάζει βαθμιαία και ύπουλα. Ο ήλιος λάμπει στους ουρανούς, διατρέχοντας τη συνήθη τροχιά του, και οι ουρανοί ακόμη διηγούνται τη δόξα του Θεού. Οι άνθρωποι εξακολουθούν να τρώνε και να πίνουν, να φυτεύουν και να οικοδομούν, να νυμφεύονται και να νυμφεύουν. Οι έμποροι εξακολουθούν να αγοράζουν και να πωλούν. Οι άνθρωποι συνωστίζονται ο ένας εναντίον του άλλου, αγωνιζόμενοι για την ανώτατη θέση. Οι φίλοι των ηδονών εξακολουθούν να συρρέουν στα θέατρα, στους ιπποδρόμους, στους οίκους χαρτοπαιξίας. Επικρατεί η ύψιστη διέγερση, όμως η ώρα της δοκιμασίας κλείνει ταχέως, και κάθε περίπτωση πρόκειται σύντομα να κριθεί αιωνίως. Ο Σατανάς βλέπει ότι ο καιρός του είναι σύντομος. Έχει θέσει σε ενέργεια όλα τα μέσα του, ώστε οι άνθρωποι να απατώνται, να παραπλανώνται, να απασχολούνται και να γοητεύονται, έως ότου λήξει η ημέρα της δοκιμασίας και η θύρα του ελέους κλείσει για πάντα.»

«Με επισημότητα έρχονται προς εμάς, διαμέσου των αιώνων, τα προειδοποιητικά λόγια του Κυρίου μας από το Όρος των Ελαιών: “Προσέχετε εις εαυτούς, μήποτε αι καρδίαι σας βαρυνθούν από κραιπάλην και μέθην και μερίμνας βιωτικάς, και επέλθη εφ’ υμάς αιφνιδίως η ημέρα εκείνη.” “Αγρυπνείτε λοιπόν και προσεύχεσθε πάντοτε, διά να καταξιωθήτε να εκφύγητε πάντα ταύτα τα μέλλοντα να γείνωσι, και να σταθήτε έμπροσθεν του Υιού του ανθρώπου.”» Η Ζωή του Χριστού, 635, 636.

Στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα, η Σιδών είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Τύρος είναι ο παπισμός. Η Τύρος και η Σιδών ήταν αρχαίες σύγχρονές φοινικικές πόλεις, ευρισκόμενες στις ακτές της Μεσογείου. Ήταν γνωστές για το θαλάσσιο εμπόριό τους, τον πλούτο τους και την επιρροή τους στον αρχαίο κόσμο. Η Σιδών και οι «έμποροί» της προμήθευαν εκ νέου τη Θαρσείς στο χωρίο αυτό. Οι έμποροι της Σιδώνος εμπορεύονταν τον «σπόρο του Σηχώρ», ο οποίος είναι «ο θερισμός ποταμού», και είναι ο καρπός «του ποταμού», και είναι «το εισόδημά της», διότι αυτή είναι «η αγορά των εθνών». Όλοι οι προφήτες μιλούν για το τέλος του κόσμου, λοιπόν ποια είναι η αγορά των εθνών στο τέλος του κόσμου; Είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Σιχώρ είναι ποταμός της Αιγύπτου (πιθανότατα του δέλτα του Νείλου) και χρησιμοποιείται για να παραστήσει τον πλούτο του κόσμου, διότι η Αίγυπτος είναι ο κόσμος. Η «παρθένος θυγάτηρ» της Σιδώνος αντιπροσωπεύει την τελευταία γενεά των ΗΠΑ, και αυτή καταθλίβεται από τον στρατιωτικό νόμο που συνοδεύει τον νόμο της Κυριακής και από την εθνική καταστροφή που αμέσως επακολουθεί. Οι παρθένοι εκείνες της Σιδώνος ελέγχονται με το ερώτημα σχετικά με την Τύρο, το οποίο λέγει: «είναι αυτή η ευφραινόμενη πόλις σας» (βασιλεία) για την οποία οι ΗΠΑ εχαίροντο; Είναι «αυτή η βασιλεία, της οποίας η αρχαιότης είναι από ημερών αρχαίων», όταν, σύμφωνα με το χωρίο, ιδρύθηκε από τον Νεβρώδ, αμέσως μετά τον κατακλυσμό;

Ο Θεός έχει αποφασίσει και «προορίσει» να τιμωρήσει «την Τύρο, την στεφανοφόρον πόλιν». Η τιμωρία του παπισμού περιλαμβάνει την κατάρρευση της χρηματοοικονομικής δομής του κόσμου, διότι «ο Κύριος έδωκεν» «πρόσταγμα εναντίον» της «Σιδώνος», «της εμπορικής πόλεως» (των Ηνωμένων Πολιτειών). Το πρόσταγμά Του «να καταστρέψη τα οχυρώματα», δηλαδή την οικονομία των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι η εντολή του Σαββάτου, διότι την εθνική αποστασία ακολουθεί η εθνική καταστροφή.

Η τιμωρία του παπισμού αρχίζει με την οικονομική κατάρρευση ολόκληρου του κόσμου ως ανταπόκριση στην καταστροφή της οικονομίας των Ηνωμένων Πολιτειών. Η Σιδών έχει έναν «οίκο» συνδεδεμένο με την οικονομία της, εκπροσωπώντας έτσι μια χρηματοοικονομική δομή η οποία καταστρέφεται, διότι δεν μπορεί πλέον κανείς να εισέλθει σε αυτήν. Δεν υπάρχουν πλέον επενδύσεις ή κέρδη από εκείνον τον «οίκο», διότι έχει καταστραφεί. Η καταστροφή λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής, παρότι πριν από τον νόμο της Κυριακής υπάρχουν ήδη κλιμακούμενες κρίσεις. Όταν επέλθει η κατάρρευση, ο παπισμός, οι ΗΠΑ με τους εμπορικούς άρχοντές τους και τους ενδόξους εμπόρους τους, και τα πλοία της Θαρσείς, θα «ολολύξουν».

Η τοποθεσία της «Θαρσείς» στο χωρίο συνδέεται με τον πλούτο κατά την αρχαιότητα, και τα πλοία της Θαρσείς στη Βίβλο αποτελούν το κατεξοχήν σύμβολο οικονομικής ισχύος.

> Διότι τα πλοία του βασιλέως πήγαιναν στη Θαρσείς μαζί με τους δούλους του Χουράμ· κάθε τρία χρόνια ερχόταν μία φορά ο στόλος της Θαρσείς, φέρνοντας χρυσό και άργυρο, ελεφαντόδοντο, πιθήκους και παγώνια. Και ο βασιλεύς Σολομών υπερείχε πάντας τους βασιλείς της γης σε πλούτο και σοφία. Β΄ Χρονικών 9:21, 22.

Τα πλοία αντιπροσωπεύουν την οικονομική ισχύ, και η Θαρσείς είναι το κατεξοχήν οικονομικό πλοίο στη βιβλική προφητεία. Η τελική γενεά της Θαρσείς, η οποία παριστάνεται από τη «θυγατέρα» της Θαρσείς, προστάσσεται να «διάβης την γην σου ως ποταμός», και εκείνο που διαπιστώνει είναι ότι η γη της «δεν έχει πλέον ισχύν» και δεν δύναται πλέον να «αγάλληται» για τη βασιλεία της Τύρου. Η ισχύς που αναζητούσαν ήταν η προηγούμενη οικονομική ισχύς της Σιδώνος, αλλά αυτή είχε εκλείψει, διότι η θάλασσα είχε μιλήσει «λέγουσα, Δεν κοιλοπονώ, ουδέ γεννώ τέκνα, ουδέ ανατρέφω νεανίσκους, ουδέ ανατρέφω παρθένους», προσδιορίζοντας έτσι την τελική γενεά της θαλάσσης, δηλαδή τους λαούς του κόσμου που θρηνούν για την καταστροφή της οικονομίας του κόσμου, και τότε ακριβώς οι λαοί του κόσμου αφυπνίζονται στην πραγματικότητα ότι αποτελούν την τελευταία γενεά της ιστορίας της γης, και είναι πλέον πολύ αργά για να προετοιμασθούν για την αιώνια ζωή.

> «Το χρήμα σύντομα θα υποτιμηθεί στην αξία του πολύ ξαφνικά, όταν η πραγματικότητα των αιωνίων σκηνών ανοιχθεί στις αισθήσεις του ανθρώπου.» Ευαγγελισμός, 62.

Υπάρχουν δύο «αγγελίες» ή μηνύματα που προξενούν οδύνη σε όλους μέσα στο χωρίο. Η πρώτη «αγγελία» αφορά την Αίγυπτο και η δεύτερη «αγγελία» είναι η Τύρος. Η αγγελία της Αιγύπτου βρίσκεται σε παρελθοντικό χρόνο, διότι ο Ησαΐας λέγει: «καθώς εις την αγγελίαν περί της Αιγύπτου», δείχνοντας έτσι ότι ο Θεός είχε πράξει κάτι με την Αίγυπτο πριν από την καταστροφή της Σιδώνος (των ΗΠΑ.) από Αυτόν. Εκείνο που ο Θεός έπραξε στην Αίγυπτο, το οποίο επίσης αντιπροσωπεύει την «αγγελία» της Αιγύπτου, είναι ότι κατέστρεψε την Αίγυπτο σε συνάφεια με

την πρώτη φορά που ο Θεός εισήλθε σε διαθήκη με εκλεκτό λαό. Οι δύο αγγελίες είναι η ίδια «αγγελία». Η αγγελία της Αιγύπτου είναι η αρχή και η αγγελία της Τύρου είναι το τέλος. Το Άλφα και το Ωμέγα έχει εικονογραφήσει τη διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατά τις έσχατες ημέρες με την αρχική ιστορία αυτού του θέματος. Η «αγγελία» περί της Αιγύπτου είναι η διάβαση και λύτρωση της Ερυθράς Θαλάσσης, όταν ο Φαραώ και το στράτευμά του καταστράφηκαν, πράγμα που προτυπώνει την τελική λύτρωση του λαού του Θεού, όπως παρίσταται από την «αγγελία», η οποία είναι το «φορτίον της Τύρου».

Η δύναμη που παριστάνεται στην Αγία Γραφή ως εκείνη που καταστρέφει τα πλοία της Θαρσείς είναι το Ισλάμ. Το θέμα του Ισλάμ θα εξετασθεί αργότερα, γι' αυτό θα πραγματευθούμε το ζήτημα πληρέστερα σε μεταγενέστερο χρόνο. Στο χωρίο παριστάνεται ως «Χιττίμ», αρχαία ονομασία της Κύπρου, και το χωρίο λέγει ότι η καταστροφή της Σιδώνος και της Τύρου αποκαλύπτεται από τα «Χιττίμ». Το σύμβολο του Ισλάμ περιλαμβάνει μία πολύ συγκεκριμένη απεικόνιση της καταστροφής των Ηνωμένων Πολιτειών στη βιβλική προφητεία.

Είναι σημαντικό να παρακολουθούμε τις ημέρες και τα έτη που μνημονεύονται στο βιβλίο του Ησαΐα, διότι συχνά προσδιορίζουν τον προφητικό χρόνο του χωρίου που ακολουθεί. Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα ακολουθεί το «φορτίον» της κοιλάδος της οράσεως στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο, το οποίο προηγείται του εικοστού πρώτου κεφαλαίου, όπου υπάρχουν τρία «φορτία», και τα τρία προσδιορίζουν το Ισλάμ. Πριν από εκείνο το κεφάλαιο, στο πρώτο εδάφιο του εικοστού κεφαλαίου, προσδιορίζεται το πλαίσιο της προφητικής ιστορίας, μέσα στο οποίο οι επακόλουθες προφητείες καταστροφής προσδιορίζονται στα επόμενα κεφάλαια.

> Κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ ἦλθεν ὁ Ταρτάν εἰς Ἄζωτον, ὅτε αὐτὸν ἀπέστειλεν ὁ Σαργὼν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καὶ ἐπολέμησεν κατὰ τῆς Ἀζώτου καὶ ἔλαβεν αὐτήν. Ἠσαΐας 20:1.

Η λέξη «Tartan» μπορεί να είναι όνομα, ή πιθανότατα είναι τίτλος στρατιωτικού ηγέτη. Ο Tartan ήλθε στην Άσδωδ, πόλη της Αιγύπτου, και την κατέλαβε κατά την ιστορική περίοδο κατά την οποία οι Ασσύριοι αποκτούσαν προοδευτικά τον έλεγχο του κόσμου. Η Ασσυρία προεικόνιζε τη Βαβυλώνα. Τόσο η Ασσυρία όσο και η Βαβυλώνα ήταν βασίλεια που ήλθαν από τον βορρά, βασίλεια ταυτισμένα ως «λέοντες» που «διεσκόρπισαν» τα πρόβατα του Θεού, και αμφότερα λαμβάνουν την ίδια τιμωρία. Η Ασσυρία ήταν πρώτη· η Βαβυλώνα ήταν τελευταία.

> Ο Ισραήλ είναι πρόβατο διασκορπισμένο· οι λέοντες τον έδιωξαν· πρώτος ο βασιλιάς της Ασσυρίας τον κατέφαγε, και τελευταίος αυτός ο Ναβουχοδονόσορ, βασιλιάς της Βαβυλώνας, συνέτριψε τα οστά του. Διὰ τοῦτο, οὕτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού, θα τιμωρήσω τον βασιλιά της Βαβυλώνας και τη γη του, καθώς τιμώρησα τον βασιλιά της Ασσυρίας. Ιερεμίας 50:17, 18.

Προφητικῶς ἀμφότεροι εἶναι ὁ «ὑπερήφανος Ἀσσύριος».

> «Όταν ο Σενναχηρείμ, ο υπερήφανος Ασσύριος, ονείδισε και βλασφήμησε τον Θεό και απείλησε το Ισραήλ με καταστροφή, "έγινε δε εκείνη τη νύκτα, ώστε εξήλθεν ο άγγελος του Κυρίου και επάταξεν εις το στρατόπεδον των Ασσυρίων εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας". Εξολοθρεύθηκαν "πάντες οι δυνατοί εν ισχύι, και οι ηγέτες και οι αρχηγοί" από το στράτευμα του Σενναχηρείμ. "Και επέστρεψεν εντροπιασμένος εις την γην αυτού." [2 Βασιλέων 19:35· 2

Χρονικών 32:21.]» Η Μεγάλη Διαμάχη, 512.

Το έτος κατά το οποίο «ο Ταρτάν ήλθε εις την Ασδώδ» και «την εκυρίευσε», αντιπροσωπεύει την προοδευτική κατάκτηση του κόσμου από την παπική εξουσία, όπως απεικονίζεται στις τελευταίες έξι περικοπές του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Η ιστορία της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, η οποία αποτελεί τις «έσχατες ημέρες» της ανακριτικής κρίσεως και οδηγεί ευθέως στην εκτελεστική κρίση (τις επτά τελευταίες πληγές), είναι το ιστορικό πλαίσιο που αντιπροσωπεύεται από το «έτος» κατά το οποίο ο Ταρτάν ήλθε στην Ασδώδ. Αφού τεθεί το πλαίσιο αυτής της ιστορίας, ο Ησαΐας δίδει κατόπιν τρεις προφητείες ολέθρου περί του Ισλάμ, μία περί του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, και έπειτα το βάρος της Τύρου. Το εικοστό τέταρτο κεφάλαιο είναι ένα από τα κλασικά παραδείγματα των επτά τελευταίων πληγών, και ακολουθείται από το εικοστό πέμπτο κεφάλαιο, το οποίο αντιπροσωπεύει την τελική απελευθέρωση του λαού του Θεού, όπου ευρίσκομε τον λαό του Θεού να εκφράζει μία από τις πλέον γνωστές δηλώσεις κατά τον μεγάλο καιρό της θλίψεως.

> Και θα ειπωθεί κατά την ημέρα εκείνη: Ιδού, αυτός είναι ο Θεός μας· Τον περιμέναμε, και θα μας σώσει· αυτός είναι ο Κύριος· Τον περιμέναμε· θα αγαλλιασθούμε και θα ευφρανθούμε στη σωτηρία Του. Ησαΐας 25:9.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι οι φρόνιμες παρθένοι που περίμεναν τον Κύριό τους να έλθει στον γάμο, μολονότι Αυτός εβράδυνε, σύμφωνα με την παραβολή των δέκα παρθένων. Δεν είναι Λαοδικείς· είναι Φιλαδελφείς. Μέχρι το σημείο αυτό, το παρόν άρθρο έχει θέσει το πλαίσιο.

Το 1798, ο Ναπολέων αιχμαλώτισε τον πάπα, επιφέροντας το προφητικό θανατηφόρο πλήγμα, το οποίο θεραπεύεται στο τέλος του κόσμου σύμφωνα με την Αποκάλυψη δεκατρία. Σε εκείνο το σημείο οι Ηνωμένες Πολιτείες έλαβαν τη θέση τους ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, σύμφωνα με το Δανιήλ δύο, επτά, οκτώ και ένδεκα και την Αποκάλυψη δώδεκα, δεκατρία, δεκαέξι, δεκαεπτά και δεκαοκτώ. Από εκείνο το σημείο και έπειτα, τόσο το Ρεπουμπλικανικό κέρας των Ηνωμένων Πολιτειών όσο και το Προτεσταντικό κέρας (ο Αντβεντισμός) έχουν λησμονήσει ποιος είναι ο παπισμός. Το 1798 είναι το πρώτο έτος κατά το οποίο τα έθνη του υπόλοιπου κόσμου αναγνώρισαν τις Ηνωμένες Πολιτείες ως κυρίαρχο έθνος, και είναι επίσης το έτος κατά το οποίο το μήνυμα του πρώτου αγγέλου εισήλθε στην ιστορία.

Το «σύνθημα» ενός Προτεστάντη εκείνη την εποχή ήταν: «η Βίβλος και μόνον η Βίβλος». Οι Προτεστάντες αυτοπροσδιορίζονται ως υπερασπιστές μόνον της Βίβλου, και όταν ο Αντβεντισμός ανέλαβε τον μανδύα τους κατά την έλευση του δευτέρου αγγέλου, αποδέχθηκε εκείνο το «σύνθημα» και κατόπιν χαρακτηρίσθηκε ως «ο λαός του βιβλίου». Τους είχε δοθεί, μέσω της διακονίας του William Miller, ένα σύνολο κανόνων που, εάν χρησιμοποιούνταν ορθώς, θα άνοιγε τη Βίβλο στη διάνοια όλων όσοι επιθυμούσαν να ακούσουν. Οι Κανόνες Προφητικής Ερμηνείας του Miller είναι εκείνο το οποίο η έμπνευση λέγει ότι πρέπει να μελετούμε, εάν πρόκειται να δώσουμε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

> Είπε ο Χριστός: «Εάν τις θέλει να έλθει οπίσω μου, ας αρνηθή τον εαυτόν του, και ας σηκώσει τον σταυρόν αυτού, και ας με ακολουθήσει». Πάλιν είπε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου· εκείνος που με ακολουθεί δεν θα περιπατήσει εν τω σκότει». Το φως της αληθείας εξέρχεται

ως λύχνος καιόμενος, και όσοι αγαπούν το φως δεν θα περιπατήσουν εν τω σκότει. Θα ερευνούν τας Γραφάς, ώστε να γνωρίζουν με βεβαιότητα ότι ακούν τη φωνή του αληθινού Ποιμένος, και όχι εκείνην ενός ξένου.

«Όσοι ασχολούνται με τη διακήρυξη του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου ερευνούν τις Γραφές σύμφωνα με το ίδιο σχέδιο που υιοθέτησε ο Πατήρ Μίλλερ. Στο μικρό βιβλίο με τίτλο Απόψεις περί των Προφητειών και της Προφητικής Χρονολογίας, ο Πατήρ Μίλλερ παραθέτει τους ακόλουθους απλούς, αλλά εύστοχους και σπουδαίους, κανόνες για τη μελέτη και ερμηνεία της Αγίας Γραφής:»

«1. Κάθε λέξη πρέπει να έχει την προσήκουσα βαρύτητά της επί του θέματος που παρουσιάζεται στη Βίβλο· 2. Όλη η Γραφή είναι αναγκαία και μπορεί να γίνει κατανοητή με επιμελή εφαρμογή και μελέτη· 3. Τίποτε από όσα έχουν αποκαλυφθεί στη Γραφή δεν μπορεί ούτε θα αποκρυβεί από εκείνους που ζητούν με πίστη, χωρίς να αμφιταλαντεύονται· 4. Για να κατανοήσεις τη διδασκαλία, φέρε μαζί όλες τις γραφές περί του θέματος που επιθυμείς να γνωρίσεις· έπειτα άφησε κάθε λέξη να έχει την προσήκουσα επιρροή της· και, αν μπορείς να διαμορφώσεις τη θεωρία σου χωρίς αντίφαση, δεν είναι δυνατόν να σφάλλεις· 5. Η Γραφή πρέπει να είναι ο ίδιος ο ερμηνευτής του εαυτού της, αφού αυτή είναι κανόνας του εαυτού της. Αν εξαρτώμαι από έναν διδάσκαλο για να μου την ερμηνεύσει, και εκείνος τυχόν εικάζει το νόημά της, ή επιθυμεί να το έχει έτσι εξαιτίας του δογματικού πιστεύω της αιρέσεώς του, ή για να θεωρείται σοφός, τότε η εικασία του, η επιθυμία του, το πιστεύω του ή η σοφία του είναι ο δικός μου κανόνας, και όχι η Βίβλος».

«Τα ανωτέρω αποτελούν μέρος των κανόνων αυτών· και κατά τη μελέτη της Αγίας Γραφής όλοι θα πράξουμε καλώς, αν δώσουμε προσοχή στις αρχές που έχουν εκτεθεί. »

«Η γνήσια πίστη θεμελιώνεται στις Γραφές· αλλά ο Σατανάς χρησιμοποιεί τόσα πολλά τεχνάσματα για να διαστρέφει τις Γραφές και να εισάγει την πλάνη, ώστε απαιτείται μεγάλη προσοχή, αν κάποιος θέλει να γνωρίζει τι πράγματι διδάσκουν. Μία από τις μεγάλες πλάνες της εποχής αυτής είναι να προσκολλάται κανείς υπερβολικά στο συναίσθημα και να προβάλλει αξιώσεις ειλικρίνειας, ενώ αγνοεί τις σαφείς διακηρύξεις του λόγου του Θεού, επειδή ο λόγος αυτός δεν συμφωνεί με το συναίσθημα. Πολλοί δεν έχουν άλλο θεμέλιο για την πίστη τους παρά το συναίσθημα. Η θρησκεία τους συνίσταται σε διέγερση· όταν αυτή παύει, η πίστη τους χάνεται. Το συναίσθημα μπορεί να είναι άχυρο, αλλά ο λόγος του Θεού είναι ο σίτος. Και "τι," λέγει ο προφήτης, "είναι το άχυρο προς τον σίτον;"»

«Κανείς δεν θα καταδικασθεί επειδή δεν πρόσεξε φως και γνώση που ποτέ δεν είχε και δεν μπορούσε να αποκτήσει. Αλλά πολλοί αρνούνται να υπακούσουν στην αλήθεια που τους παρουσιάζεται από τους πρεσβευτές του Χριστού, επειδή επιθυμούν να συμμορφωθούν προς το πρότυπο του κόσμου· και η αλήθεια που έφθασε στην κατανόησή τους, το φως που έλαμψε μέσα στην ψυχή, θα τους καταδικάσει κατά την Κρίση. Κατά τις έσχατες αυτές ημέρες έχουμε το συσσωρευμένο φως που λάμπει διαμέσου όλων των αιώνων, και θα θεωρηθούμε αναλόγως υπεύθυνοι. Η οδός της αγιότητας δεν βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον κόσμο· είναι οδός ανυψωμένη. Αν περπατούμε σε αυτήν την οδό, αν τρέχουμε στην οδό των εντολών του Κυρίου, θα διαπιστώσουμε ότι «η οδός των δικαίων είναι ως το λαμπρό φως, που φέγγει όλο και περισσότερο έως την τελεία ημέρα».» Review and Herald, 25 Νοεμβρίου, 1884.

Μπορείτε να διαβάσετε λεπτομερέστερα σχετικά με τους κανόνες του William Miller στο άρθρο με τίτλο William Miller, στην κατηγορία Prophetic Keys.

Στη «μελέτη της Βίβλου μας, όλοι θα πράξουμε σοφά εάν δώσουμε προσοχή στις αρχές που εκτίθενται» μέσα στους κανόνες προφητικής ερμηνείας του «Πατέρα Μίλλερ». Στο κέρας του Προτεσταντισμού δόθηκε το ιερό έγγραφο που ονομάζουμε Βίβλο, και του ανατέθηκε επίσης η ευθύνη να υπερασπίζεται και να προάγει τις αρχές που περιέχονται σε αυτό· και στο προτεσταντικό κέρας δόθηκε επίσης ένα σύνολο κανόνων, ώστε να ορθοτομεί ορθά το νόημα και την πρόθεση των ιερών εγγράφων.

Στο κέρας του Ρεπουμπλικανισμού δόθηκε ένα ιερό έγγραφο, το οποίο ονομάζουμε Σύνταγμα, και του ανατέθηκε επίσης η ευθύνη να υπερασπίζεται και να προάγει τις αρχές που περιέχονται σε αυτό. Στο Ρεπουμπλικανικό κέρας δόθηκε επίσης ένα σύνολο κανόνων, ώστε να ορθοτομεί το νόημα και την πρόθεση του ιερού εγγράφου. Οι κανόνες που δόθηκαν για την ορθή ορθοτόμηση του Συντάγματος είναι το Bill of Rights, και αυτό κατοχυρώνει τον σπουδαιότερο σκοπό του Συντάγματος στους πρώτους κανόνες του Bill of Rights. Η Πρώτη Τροπολογία που απαριθμείται στο Bill of Rights είναι η ελευθερία της θρησκείας, της έκφρασης, του λόγου και του Τύπου.

> «Το Κογκρέσο δεν θα θεσπίσει κανέναν νόμο σχετικά με την εγκαθίδρυση θρησκείας ή που να απαγορεύει την ελεύθερη άσκησή της· ούτε που να περιστέλλει την ελευθερία του λόγου ή του Τύπου· ούτε το δικαίωμα του λαού να συνέρχεται ειρηνικά και να απευθύνει αναφορές προς την Κυβέρνηση για την αποκατάσταση των αδικιών.» Σύνταγμα των Η.Π.Α., τροπολ. Ι

Ο νόμος της Κυριακής αποτελεί ανοικτή επίθεση κατά του πρώτου άρθρου του Συντάγματος, το οποίο εγγυάται τη θρησκευτική ελευθερία, η οποία καταργείται με τον νόμο της Κυριακής, σηματοδοτώντας έτσι το τέλος του Συντάγματος, το τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας και την αρχή του διωγμού εναντίον εκείνων που τότε διακηρύττουν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου με δυνατή κραυγή. Εκείνοι που διακηρύττουν τη δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου και διαμαρτύρονται κατά της καταστροφής της Πρώτης Τροπολογίας και του Συντάγματος διώκονται από εκείνους που υποτίθεται ότι διαφυλάττουν και εφαρμόζουν τους ιερούς κανόνες, οι οποίοι υπερασπίζονται το ιερό έγγραφο που είχαν χειροτονηθεί να υπερασπίζονται. Αυτό αποτελεί απεικόνιση της κατανόησης και της εφαρμογής των παράλληλων ιστοριών των δύο κεράτων του αρνιοειδούς θηρίου της γης. Οι ιδρυτικοί Πατέρες του Συντάγματος παραλληλίζονται με τον Πατέρα Μίλλερ. Ο όρος Πατήρ, όπως χρησιμοποιείται για τον Μίλλερ, χρησιμοποιείται για να δηλώσει έναν ηγέτη, όχι έναν παπικό ιερέα. Η Αγία Γραφή απαγορεύει να αποκαλούνται οι άνθρωποι πατέρες όταν ομολογούν ότι είναι πνευματικοί οδηγοί. Οι Μιλλερίτες ονομάζονται από τον πατέρα τους, όπως συμβαίνει συχνά. Το να διαφύγει κανείς αυτή η διάκριση σημαίνει να διαφύγει ένα μέρος του τι σημαίνει το μήνυμα του Ηλία, όταν στρέφει τις καρδιές των πατέρων προς τα τέκνα και αντιστρόφως.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες στην Ησαΐα 23 είναι η έκτη βασιλεία της Βιβλικής προφητείας και παραμένουν έτσι έως ότου ανατρέψουν το Σύνταγμά τους με τον ταχέως πλησιάζοντα νόμο της Κυριακής. Η έκτη βασιλεία εξουσιάζει επί εβδομήντα προφητικά έτη, τα οποία είναι οι ημέρες ενός βασιλέως. Η βασιλεία (ένας βασιλεύς είναι μία βασιλεία) που εξουσίασε επί εβδομήντα έτη

ήταν η Βαβυλώνα. Κατά τη διάρκεια των εβδομήντα ετών, το κέρας του κράτους ήταν η κυβέρνηση της Βαβυλώνας και το κέρας της εκκλησίας ήταν οι Χαλδαίοι. Ο Δανιήλ, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ αντιπροσωπεύουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Και τα δύο κέρατα και ο λαός του Θεού αντιπροσωπεύονται στη μαρτυρία του Δανιήλ. Τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα ήταν οι ημέρες ενός βασιλέως, τις οποίες χρησιμοποιεί ο Ησαΐας για να προσδιορίσει ότι η προφητική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών και η ιστορία του Αντβεντισμού εκτείνονται από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής.

Η διαπίστωση ότι η γραμμή της προφητικής ιστορίας για τα δύο κέρατα των Ηνωμένων Πολιτειών μάς επιτρέπει να εξετάσουμε το τέλος και την αρχή, χρησιμοποιώντας τους δύο μάρτυρες-κέρατα για να προσδιορίσουμε το χαρακτηριστικό του άλλου κέρατος. Άλλωστε, όλα τα κέρατα ήταν ίδια. Στον Δανιήλ υπήρχαν κέρατα, μερικά συντριμμένα, και κέρατα που ανέτειλαν από το συντριμμένο κέρας. Μερικά κέρατα στον Δανιήλ δεν είχαν το ίδιο μέγεθος μεταξύ τους, αναφαινόμενα αργότερα από τα άλλα. Δεν συμβαίνει το ίδιο, όμως, με τα δύο κέρατα των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτά τα δύο κέρατα παραλληλίζονται το ένα με το άλλο μέσα στην ίδια ιστορία και παράγουν τα ίδια ορόσημα, αν και διαφέρουν μεταξύ τους ως προς τον σκοπό τους. Υπάρχουν επίσης επιφυλάξεις μέσα στην ιστορία, οι οποίες είναι επίσης σημαντικό να κατανοηθούν.

Στην αρχή του Αντβεντισμού υπήρξε μια μετάβαση από την προφητική ιστορία που αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Φιλαδελφείας προς την εκκλησία της Λαοδίκειας. Πρέπει, επομένως, στο τέλος να υπάρξει μια μετάβαση από την προφητική ιστορία της Λαοδίκειας. Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού περιλαμβάνει το φως αυτής της κατανόησης, και αυτό αποτελεί μέρος εκείνου που αποσφραγίζεται κατά τον παρόντα καιρό.

Και «μετά το τέλος εβδομήκοντα ετών» ο πάπας θα «τραγουδήσει» και η «λησμονημένη» «πόρνη» θα ενθυμηθεί. Αυτή «ενθυμείται» κατά τον νόμο της Κυριακής, όπου το ζήτημα είναι μεταξύ της λατρείας του ήλιου ή της λατρείας της ημέρας την οποία ο νόμος του Θεού υπενθύμισε στην ανθρωπότητα να «ενθυμείται».

Σε αυτό το άρθρο διαπιστώσαμε ότι η ιστορία της εβδομηκονταετούς κυριαρχίας της Βαβυλώνας προτυπώνει την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής. Σε προηγούμενο άρθρο, και συχνά στους Πίνακες του Αββακούμ, επισημαίνουμε ότι η αιχμαλωσία στην Αίγυπτο και η απελευθέρωση από αυτήν προτυπώνουν επίσης την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών και του λαού του Θεού. Αυτές οι τέσσερις ιστορίες—της Βαβυλώνας, της Αιγύπτου, του Αντβεντισμού και των Ηνωμένων Πολιτειών—δεν είναι οι μόνες γραμμές που μπορούν να τεθούν επάνω σε αυτές τις γραμμές, αλλά όταν εφαρμόζουμε τον κανόνα της πρώτης μνείας σε αυτές τις τέσσερις γραμμές, το αποτέλεσμα είναι απολύτως εκπληκτικό. Θα κλείσω αυτό το άρθρο με μία απλή και μερική απεικόνιση αυτού που εννοώ, και αυτού που προτίθεμαι να συνεχίσω όταν εξετάσουμε περαιτέρω, σε μεταγενέστερο χρόνο, την ιστορία του Ησαΐα είκοσι τρία.

Η ιστορία της Βαβυλώνας έχει έναν βασιλέα που μετεστράφη στην αρχή και έναν πονηρό βασιλέα στο τέλος. Δεν έχει σημασία αν θα ήταν ο Biden ή ο Trump, διότι το βιβλίο του Δανιήλ διδάσκει ότι ο Θεός είναι εκείνος που ανυψώνει άρχοντες και τους καθαιρεί. Εκείνο που μπορεί να θεωρηθεί βέβαιο για έναν ηγέτη είτε Δημοκρατικό είτε Ρεπουμπλικανό κατά τον χρόνο του νόμου

της Κυριακής είναι ότι πρόκειται για πονηρό ηγέτη. Ο Ναβουχοδονόσορ ήταν η Βαβυλώνα· ήταν ο τύραννος της Βαβυλώνας, πρόθυμος να ρίξει τρεις αγαθούς άνδρες στη φωτιά. Όμως τελικώς μετεστράφη προς τον Θεό του Δανιήλ. Δεν συνέβη το ίδιο με τον τελευταίο ηγέτη, τον Βαλτάσαρ. Ήταν πονηρός βασιλεύς. Οι Ηνωμένες Πολιτείες στην προφητεία αρχίζουν ως αρνίο, σύμβολο του Χριστού και της θυσίας Του για την ανθρωπότητα. Στο τέλος οι Ηνωμένες Πολιτείες θα μιλήσουν ως δράκων. Η μεταβολή από τον Χριστό στον Σατανά σε αυτή τη γραμμή της ιστορίας παριστάνεται από τη διαφορά μεταξύ του Ναβουχοδονόσορος και του Βαλτάσαρ.

> «Στον Βαλτάσαρ είχαν δοθεί πολλές ευκαιρίες να γνωρίσει και να πράξει το θέλημα του Θεού. Είχε δει τον παππού του, τον Ναβουχοδονόσορα, να εκδιώκεται από την κοινωνία των ανθρώπων. Είχε δει τη διάνοια, για την οποία ο υπερήφανος μονάρχης καυχιόταν, να του αφαιρείται από Εκείνον που του την είχε δώσει. Είχε δει τον βασιλιά να εκδιώκεται από το βασίλειό του και να γίνεται σύντροφος των θηρίων του αγρού. Αλλά η αγάπη του Βαλτάσαρ για τη διασκέδαση και την αυτοδοξασία εξάλειψε τα διδάγματα που δεν έπρεπε ποτέ να είχε λησμονήσει· και διέπραξε αμαρτίες παρόμοιες με εκείνες που επέφεραν χαρακτηριστικές κρίσεις στον Ναβουχοδονόσορα. Σπατάλησε τις ευκαιρίες που του είχαν ευγενικά παραχωρηθεί, παραμελώντας να χρησιμοποιήσει τις ευκαιρίες που βρίσκονταν μέσα στην εμβέλειά του, ώστε να γνωρίσει την αλήθεια. «Τι πρέπει να κάμω για να σωθώ;» ήταν ένα ερώτημα που ο μεγάλος αλλά ανόητος βασιλιάς προσπέρασε με αδιαφορία». Bible Echo, April 25, 1898.

Σημειώστε ότι ο πονηρός Βαλτάσαρ ήταν ο άφρων βασιλιάς. Υπέστη την ίδια κρίση με τον πατέρα του Ναβουχοδονόσορ, διότι αμφότερες οι κρίσεις παριστάνονταν ως οι «επτά καιροί» του Λευιτικού εικοστού έκτου. Ο Ναβουχοδονόσορ βρισκόταν στους αγρούς ζώντας σαν θηρίο επί δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες, πράγμα που αντιστοιχεί σε επτά βιβλικά έτη, και η κρίση του υιού του, του Βαλτάσαρ, η οποία γράφτηκε στον τοίχο, παριστά επίσης τις δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι. Η διαφορά ήταν ότι η κρίση εναντίον του Ναβουχοδονόσορ τον μετέστρεψε και τον έκανε σοφό βασιλιά, ενώ η κρίση του Βαλτάσαρ ήταν επί του άφρονος βασιλέως.

> «Προς τον τελευταίο άρχοντα της Βαβυλώνας, όπως τυπικά και προς τον πρώτο της, είχε έλθει η απόφαση του θείου Εγρήγορου: “Σέ, βασιλεύ,... προς εσέ ελαλήθη· Η βασιλεία απεμακρύνθη από σού.” Δανιήλ 4:31.» Προφήτες και Βασιλείς, 533.

Το γραμμένο μήνυμα επάνω στον τοίχο για τον τελευταίο πρόεδρο είναι η πρώτη τροπολογία, η οποία προσδιορίζει το «τείχος» του χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους, το οποίο ο τελικός μωρός βασιλιάς δεν κατανοεί. Οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι αντιπροσωπεύουν μια «διασπορά του λαού», η οποία πραγματοποιείται από τον βασιλιά του βορρά κατά τον νόμο της Κυριακής. Αυτή η διασπορά είναι η εθνική καταστροφή που ακολουθεί τον νόμο της Κυριακής. Το έκτο έθνος λησμόνησε τα διδάγματα των ιδρυτών πατέρων του, οι οποίοι συνέταξαν το Σύνταγμα για να προστατεύει όχι μόνο από μια διεφθαρμένη εκκλησία, αλλά και από τους τυραννικούς Ευρωπαίους βασιλείς με τους οποίους κοιμήθηκε η διεφθαρμένη γυναίκα. Οι ιδρυτές πατέρες αντιπροσωπεύουν εκείνους που απέρριψαν τον παπισμό και τους βασιλείς της Ευρώπης, διότι γνώριζαν από τη δική τους εμπειρία, αφού εξήλθαν από μια διασπορά χιλίων διακοσίων εξήντα ετών παπικού σκότους, ότι οι προστασίες απέναντι σε εκείνο το είδος τυραννίας έπρεπε να

αποτελούν το κεντρικό στοιχείο του νέου τους Συντάγματος. Ήταν σοφοί πατέρες, είχαν αρνοειδή φύση, αλλά δεν θα συμβεί το ίδιο με τον τελευταίο πατέρα, διότι αυτός θα μιλήσει ως δράκων. Οι Πατέρες εξήλθαν από μια διασπορά και ο υιός επιστρέφει σε διασπορά. Ο τύραννος και στις δύο περιπτώσεις είναι ο πρώτος παπισμός και ο έσχατος παπισμός.

Το σύμβολο της κρίσεως επί του Ναβουχοδονόσορος, του πρώτου βασιλέως, και επί του τελευταίου βασιλέως, του Βαλτάσαρ, ήταν ο διασκορπισμός των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι. Ο Ναβουχοδονόσορ τον έζησε, και ο Βαλτάσαρ τον είχε γραμμένο επάνω στον τοίχο ως επιτύμβιό του, αυτήν ακριβώς τη νύχτα που πέθανε. Το σύμβολο του Δημοκρατικού κέρατος στην αρχή ήταν η διαφυγή του από τη δουλεία του βασιλέως του βορρά, και το σύμβολο του Δημοκρατικού κέρατος στο τέλος του είναι η αιχμαλωσία που επιφέρεται από τον βασιλέα του βορρά. Ο νόμος της Κυριακής είναι η «ίδια νύχτα» κατά την οποία πεθαίνει ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Και στις τέσσερις απεικονίσεις, στον Βαλτάσαρ, στον Ναβουχοδονόσορ, και στην αρχή και στο τέλος του Δημοκρατικού κέρατος, το είκοσι πέντε είκοσι του Λευιτικού είκοσι έξι είναι το σύμβολο που παριστάνεται στην αρχή και στο τέλος. Αυτό αντιπροσωπεύει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα.

Η πρώτη «χρονική προφητεία» που ανακάλυψε ο Ουίλλιαμ Μίλλερ ήταν το εικοσιπέντε είκοσι του Λευιτικού είκοσι έξι. Ήταν ο πρώτος λίθος στο θεμέλιο που έθεσε ο Ιησούς μέσω του έργου του Μίλλερ. Ήταν επίσης η πρώτη θεμελιώδης αλήθεια που παραμερίστηκε από τον Αντβεντισμό το 1863. Όταν όλοι οι λίθοι της αλήθειας του Μίλλερ τοποθετήθηκαν στο θεμέλιο, εκείνες οι αλήθειες απεικονίζονταν επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ, οι οποίες είναι τα πρωτοπόρα διαγράμματα του 1843 και του 1850. Αυτές οι δύο πλάκες αντιπροσωπεύουν τη διαθηκική σχέση μεταξύ του Θεού και του ονομασμένου λαού Του, ακριβώς όπως οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών αντιπροσώπευαν τη διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ.

Στο τέλος του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, όταν αυτός εξεμένεται από το στόμα του Κυρίου κατά τον κυριακάτικο νόμο, η γραφή επάνω στον τοίχο είναι εκείνοι οι δύο ιεροί πρωτοποριακοί χάρτες. Χάρτες τους οποίους αδυνατούν να διαβάσουν, διότι αρνήθηκαν να ωφεληθούν από το προειδοποιητικό μήνυμα στην αρχή της ιστορίας τους….

Η χρηματοπιστωτική κρίση του 1837 στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρξε ένα σύνθετο γεγονός, το οποίο προκλήθηκε από έναν συνδυασμό οικονομικών παραγόντων, πολιτικών και κερδοσκοπικών δραστηριοτήτων.

Κερδοσκοπική φούσκα: Κατά τα έτη που προηγήθηκαν του 1837, σημειώθηκε έξαρση κερδοσκοπίας στη γη και στις επενδύσεις, η οποία υποκινήθηκε εν μέρει από τη δυτική επέκταση της χώρας. Η κερδοσκοπία επί της γης, ιδίως στα δυτικά σύνορα, οδήγησε σε διογκωμένες τιμές γης και σε υπερβολικό δανεισμό.

Εύκολη Πίστωση και Κερδοσκοπικός Δανεισμός: Οι τράπεζες και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα χορηγούσαν μεγάλα ποσά πίστωσης και δανείων, συχνά χωρίς επαρκείς εξασφαλίσεις. Η εύκολη αυτή πρόσβαση στην πίστωση συνέβαλε στην κερδοσκοπική έξαρση και αύξησε τους κινδύνους χρηματοπιστωτικής αστάθειας.

Υπερβολική επέκταση των τραπεζών: Οι τράπεζες επέκτειναν ταχέως τις δραστηριότητές τους, εκδίδοντας συχνά περισσότερο χαρτονόμισμα (τραπεζογραμμάτια) απ' όσο διέθεταν σε μεταλλικό νόμισμα (χρυσό και άργυρο) για να το καλύψουν. Η πρακτική αυτή, γνωστή ως «wildcat banking», είχε ως αποτέλεσμα την υπερπληθώρα ανεξέλεγκτου και αναξιόπιστου νομίσματος σε κυκλοφορία.

Οι Οικονομικές Πολιτικές του Τζάκσον: Οι πολιτικές του Προέδρου Άντριου Τζάκσον συνέβαλαν στην επιδείνωση της κρίσεως. Το 1836 εξέδωσε το Specie Circular, το οποίο απαιτούσε οι δημόσιες γαίες να αγοράζονται με μεταλλικό νόμισμα (χρυσό και άργυρο) και όχι με χαρτονόμισμα. Αυτό οδήγησε σε αγώνα δρόμου για τη μετατροπή των τραπεζογραμματίων σε μεταλλικό νόμισμα, προκαλώντας χρηματοοικονομικές πιέσεις και τραπεζικές χρεοκοπίες.

Διεθνείς Παράγοντες: Η κρίση στις Ηνωμένες Πολιτείες επηρεάστηκε επίσης από τις διεθνείς οικονομικές συνθήκες. Η ύφεση της βρετανικής οικονομίας, ενός σημαντικού εμπορικού εταίρου των Ηνωμένων Πολιτειών, οδήγησε σε μείωση της ζήτησης για αμερικανικά αγαθά και εξαγωγές. Αυτό, με τη σειρά του, επηρέασε τις αμερικανικές επιχειρήσεις και συνέβαλε στην οικονομική δυσχέρεια.

Πανικός και Μαζικές Αναλήψεις από τις Τράπεζες: Τον Μάιο του 1837, μια σειρά χρηματοπιστωτικών κλυδωνισμών, συμπεριλαμβανομένων τραπεζικών καταρρεύσεων και πιστωτικών συρρικνώσεων, οδήγησε σε πανικό μεταξύ των επενδυτών και των καταθετών. Ο πανικός αυτός προκάλεσε ένα κύμα μαζικών αναλήψεων από τις τράπεζες και μια σοβαρή συρρίκνωση της πίστωσης.

Συρρίκνωση της Προσφοράς Χρήματος: Καθώς οι τράπεζες κατέρρεαν και η πίστωση περιοριζόταν, η συνολική προσφορά χρήματος στην οικονομία συρρικνώθηκε σημαντικά. Αυτή η συρρίκνωση της προσφοράς χρήματος επιδείνωσε τις οικονομικές δυσχέρειες και βάθυνε την ύφεση. Ο συνδυασμός αυτών των παραγόντων οδήγησε σε σοβαρή οικονομική κάμψη, η οποία χαρακτηριζόταν από τραπεζικές χρεοκοπίες, ανεργία, μείωση των καταναλωτικών δαπανών και γενική οικονομική ύφεση.

> «Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν γιὰ τὸ μέλλον, ἐκτὸς ἐὰν λησμονήσωμεν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος μᾶς ὡδήγησε, καὶ τὴ διδασκαλία Του στὴν παρελθοῦσα ἱστορία μας.» Life Sketches, 196.